

Zlobr Donald Trump na Planetě opic

napsal Jaroslav Doubrava z Telnice na Ústecku

listopad 2024

Úvod

Z poznámek k vítězství Donalda Trump ve volbách vznikla improvizovaná příručka k říše zlého obra. Obr narostl to nebezpečné velikosti na tlející skládce zvané Spojené státy americké.

Považuji za důležité upozornit na myšlenky, mnohdy neúplné, ale zajímavé, o chaosu v kurníku, v němž z vůle lidu a s podporou hromady dolarů se uhnízdil zlobr Donald Trump. Bohužel, z české mediální scény je minimum postřehů, protože ani s brýlemi na nose, tam čtenář téměř nic rozumného nenajde.

Rozumnými výjimkami jsou články z Prvních zpráv, časopisu Argument, slovenského časopisu Nové slovo, a někdy i z Parlamentních listů.

Poznámky se zaměřují jenom na problém Trumpa a Evropy, pomíjí trumpovskou válku s Čínou.

Svět legend je nadčasový

Pokud si lidské bytosti myslí, že mýty a legendy jsou záležitostí starověku a středověku, mýlí se. Vznikají i dnes. Zaujal mě momentální gejzír mediálního šílenství vytvářející legendu o zlobrovi Trumpovi.

V tzv. západním prostoru jediná uznávaná definice Trumpa je, že to je zlobr, což je český volný překlad pro obra lidožrouta. Evropská pohádková terminologie je silně ovlivněné starou severštinou. Tam byli trollové (zlobři) popisováni jako stvoření přebývající v odlehlých skalách a v jeskyních, kde společně žijí v malých rodinných společenstvích. Trollové bývají zřídka kdy nápomocní lidem. Později s nástupem křesťanství se z trollů stávají pohanská stvoření žijící daleko od lidských obydlí a lidé je již vnímají jako spíše nebezpečná stvoření. Jako zlobři, podobně se dnes distancují od lidí super milionáři a miliardáři a vrcholoví politici.

Ve stejné pozici je i Trump - žijící ve své politické bublině (obdoba žití obrů daleko od lidských obydlí, v odlehlých skalách) a někteří lidé ho vnímají jako nebezpečné stvoření. Boháči jako Trump nebo Babiš si nahrabali v podnikání „různými“ způsoby a mají jenom podmíněnou důvěru jako šikovní grázláci. Lze jim věřit jenom v základních politicko – ekonomických souvislostech. Dnes důvěra k Babišovi je vysoká, protože současná fialová vláda se momentálně jeví jako politicky stupidní a premiér Fiala je pro tzv. prostého člověka jenom k smíchu.

Zapůsobila legenda?

Volba Donalda Trumpa prezidentem je příkladem fiaska dlouhodobého očerňování a zdržování výstředního člověka. Tzv. demokratická vláda chtěla odstranit svého rivala. Sice nad ním zvítězili tzv. demokraté ve volbách v roce 2020, ale hrozilo, že se bude chtít vrátit v příštích volbách zpět k moci. Tak se i stalo.

Proto např. obviňovali Trumpa, že spolupracuje s Ruskem. Přitom opak byl pravdou.

Profesor Jeffrey D. Sachs upozornil, že Trump pokračuje v politice prezidentů USA, ale jenom vzbuzuje originální humbuk, že chce dělat něco jinak, čili lépe.

Militantní nacionalisty na Ukrajině podporovali intenzivně za prezidenta Obamu. Trump, který nastoupil do úřadu v lednu 2017, v tom pokračoval. A po něm od roku 2021 i Biden.

Sachs upozornil, že USA trvale podkopávají ekonomiku Ruska a postupují „...od velké ruské hospodářské krize v letech 1990 a 2000 k rozšiřování NATO (na východ), USA

podporovanému puči řádně zvoleného prezidenta na Ukrajině v r. 2014 a dále k americké zástupné válce na Ukrajině, která je také určena k "oslabení" Ruska...“

A zdůraznil: „...Americký prezident Donald Trump založil svou zahraniční politiku na sérii tvrdých ekonomických blokády, z nichž každá má za cíl zastrašit, donutit a dokonce vyhladovět cílovou zemi, aby se podřídila americkým požadavkům. I když je tato praxe méně násilná než vojenský útok a blokáda probíhá spíše finančními prostředky než námořnictvem, důsledky jsou pro civilní obyvatelstvo často strašlivé. Jako takové by ekonomické blokády ze strany Spojených států měly být kontrolovány Radou bezpečnosti OSN podle mezinárodního práva a Charty OSN...“

Když Trump v roce 2016 kandidoval na prezidentský úřad, odmítl časté americké uchylování se k válce na Blízkém východě. Během let 1990-2016 zahájily USA dvě velké války s Irákem (1990 a 2003), stejně jako války v Afghánistánu (2001), Libyi (2011) a Sýrii (2012).

Účastnily se také mnoha menších vojenských intervencí (mimo jiné Mali, Somálsko a Jemen). Zatímco syrská válka je často popisována jako občanská válka, ve skutečnosti to byla válka za změnu režimu vedená Spojenými státy a Saúdskou Arábií na základě americké prezidentské směrnice zvané Timber Sycamore.

Žádná z těchto válek vedených USA (a další v nedávné historii) nedosáhla svých politických cílů a po hlavních konfliktech následovalo chronické násilí a nestabilita. Pokus odstavit syrského prezidenta Bašara Asada od moci vedl k zástupné válce – nakonec zahrnující USA, Sýrii, Rusko, Saúdskou Arábií, Katar, Írán, Turecko, Izrael a Spojené arabské emiráty – která vyhnala z domovů více než 10 milionů Syřanů a způsobila kolem půl milionu násilných úmrtí. Zatímco Trump se dosud vyhýbal nové válce, pokračoval v úsilí USA o změnu režimů jinými prostředky. Trump je často nazýván izolacionistou, ale je stejně intervencionistou jako jeho předchůdci. Jeho strategií, alespoň prozatím, je spoléhat se při donucování protivníků více na americkou ekonomickou sílu než na vojenskou sílu, což vytváří svůj vlastní druh krutosti a destabilizace. A neustále riskuje, že přeroste v otevřenou válku.

Trumpova administrativa je v současné době zapojena do tří pokusů o komplexní ekonomickou blokádu, proti Severní Koreji, Venezuele a Íránu, stejně jako do několika menších blokády proti zemím, jako je Kuba a Nikaragua, a do zintenzivňujícího se úsilí o odříznutí Číny od přístupu k technologiím...

Navzdory intenzivní ekonomické bolesti – ba pohromě – způsobené Severní Korejí, Venezuele a Íránu žádná z nich americkým požadavkům nepodlehla. V tomto smyslu se sankce neukázaly být o nic úspěšnější než vojenská intervence. ...

Americké blokády byly provedeny prezidentským dekretem, téměř bez veřejné debaty a bez systematického dohledu Kongresu. Byla to one-man show, ještě více než v případě válek vedených prezidenty, které vyvolávají mnohem větší veřejnou kontrolu. Trump si uvědomuje, že může uvalit ochromující sankce v zahraničí s téměř nulovými přímými náklady pro americkou veřejnost nebo rozpočet a prakticky bez politické odpovědnosti.

Vojenská blokáda je válečným aktem, a proto podléhá mezinárodnímu právu, včetně dohledu Rady bezpečnosti OSN. Americké ekonomické blokády se svou funkcí i výsledkem podobají vojenským blokádám, mají zničující důsledky pro civilní obyvatelstvo a riskují vyprovokování války. Je načase, aby se Rada bezpečnosti zabývala sankčními režimy USA a porovnávala je s požadavky mezinárodního práva a udržování míru.“

Dlouhý citát z názorů profesora Sachse je důležitý, aby ukázal, že Trump má „všední“ mocenské cíle prezidentů USA. Zbytek je propagandisticky nepřehlédnutelný humbuk. Přesto je Trump zlobr.

Legenda jako akcelerátor politického šílenství

Dovolím se tvrdit, že legenda v neprospěch Trumpa nakonec slouží především jemu.

Demokraticky liberálně podivní Američané vytvořili obraz Zlobra. Soustředili do obrazu démona s červenou kšiltovkou na hlavě.

Trumpovi jsou připisovány stovky všedních hříchů, které páchají demokraté i všedně ukecaní opilci nad ránem v baru.

Na legendě je nejstrašnější, že ji lidé mnohdy uvěří a jdou za ní třeba i bojovat. Ověřování pravdivosti legendy, i legendy aktuální, kdy známe hlavní autory legendy, je velmi pracné z hlediska času i prostoru. Jen v místě, kde vznikala legenda, může člověk hledáním pramenů, nasloucháním, studiem zdánlivě nesouvisejících jevů v okolí, zjistit, co na legendě je pravdivé a co přinesli skřítkové zloby, ideologie, smutku, nenávisti, vypočítavé chtivosti, marnivosti. Proto lidé i v supermoderním informačním věku počítačů jsou, podobně jako ve starověku, odkázáni na víru. Občané jsou tedy bezmocní vůči tvůrcům legend. Mohou jen věřit nebo nevěřit. V tom k žádnému výraznému posunu od starověku nedošlo.

Demokratům se podařil paradox. Jejich kritikou Trumpa zintenzivnili jeho kampaň. Zároveň zamtlili své vlastní uvažování. Příkladem je např. článek (19. 2. 2024 -seznamzpravy.cz) „Trochu iluzorní, hodnotí expert představu, že Evropa začne masivně zbrojit“ o ne-výsledcích Mnichovské bezpečnostní konference v Mnichově. Konference byla zajímavá tím, že nakonec byla o ničem.

Jako každý rok hostila přední politiky a kšeftaře z celého prozápadního světa. Výsledek: „...podle některých médií, například britské BBC, nenaplnila očekávání: státníci se sice jeví, jako že vědí co dělat..., ale stejně nepřijali žádné jasné kroky. Očekávání od sice zavedeného, ale stále jen neformálního debatního kroužku, ale mohla být zkrátka také příliš vysoká.

... S tím trochu souvisí i republikánský kandidát na amerického prezidenta Donald Trump, jehož stín na konferenci ležel kvůli jeho výrokům o možném odeprání pomoci Evropě. Patříte k těm, co v tomto ohledu bijí na poplach? Měla by se Evropa připravovat na to, že jí USA nemusejí krýt záda?

Evropa by se na tohle měla připravovat posledních 10 let. To, že to neděláme, je problém.

Americké rozhořčení z toho, že Evropa dostatečně neinvestuje do své obrany, jsou tu víceméně od vzniku NATO. Faktem ale je, že americké schopnosti jsou s tím, jak roste Čína, čím dál tím více napnuté a rozpolcené mezi orientací do Pacifiku a vůči Evropě.

...Šance na znovuzvolení Donalda Trumpa se s každým kolem amerických primárek zvyšují. Z představy exprezidenta v Bílém domě se ovšem většině evropských lídrů ježí vlasy. Co Evropu může potkat? Zároveň je faktem, že evropské státy nyní ve velkém začínají do obrany investovat. Bude ovšem trvat, než se tyto investice naplno projeví...“

Na konci článku je rozumná věta, že dnešní situaci Evropy není třeba spojovat s Trupovými vyjádřeními.

Dokonce dva koumáci Randolf Carr a Nicole Koenig (Munich Security Debrief 1/2024: Temné mraky a světlé stránky) plakali, že: „...Krátce před konferencí vyvolal šok

republikánský prezidentský kandidát Donald Trump, když zpochybnil, zda USA pod jeho vedením ochrání spojence, kteří neutrácejí dost na obranu, a dokonce povzbudil Rusko, aby si s nimi "dělalo, co sakra chce".

Zbytečně ufnukaných komentářů na toto téma bylo mnoho. Politici se chtěli předvést.

Např. 11.2. 2024 (www.nytimes.com/2024/02/11/world/europe/trump-nato-analysis.html)

mluvčí Bílého domu Andrew Bates odsoudil Trumpovy komentáře jako "neomalené", ukecaní politici zpívali, že Evropa se nemůže spoléhat na to, že Spojené státy odradí Rusko. Citát: Charles Michel, předseda Evropské rady, která sdružuje hlavy evropských vlád a určuje jejich společnou politiku, napsal, že "neuvážená prohlášení", jako jsou ta Trumpova, "slouží pouze Putinovým zájmům". Napsal, že činí naléhavějším rodící se úsilí Evropy "rozvíjet svou strategickou autonomii a investovat do své obrany"... "Toli na nytimes.com.

Naopak senátor Lindsey Graham z Jižní Karolíny nad tím mávl rukou: „Mohu říci jen to, že dokud byl Trump prezidentem, nikdo nikoho nenapadl. Myslím, že jde o to, svým způsobem přimět lidi, aby platili.“

Grahamův názor zastává i konzervativní autor Adriel Kasonta, že pohled Trumpa je realistický. (22. 2. 2024-<https://asiatimes.com/2024/02/trumps-nato-rhetoric-art-of-the-deal-or-art-of-misunderstanding/>).

Adriel Kasonta, londýnský konzultant a právník v oblasti politických rizik, bývalý předseda Výboru pro mezinárodní záležitosti v nejstarším konzervativním think-tanku ve Velké Británii, Bow Group, upozornil: „...Ve spleťtém světě mezinárodní politiky a diplomacie se bývalý prezident Donald Trump neustále ocitá v centru kontroverze, přičemž každý jeho výrok je zkoumán a překrucován politickými oponenty jak v USA, tak v Evropě... Na rozdíl od převládajícího narativu Trumpovy záznamy o Severoatlantické alianci odhalují vůdce, který má daleko k tomu, aby alianci rozložil, ale strategicky manévroval tak, aby z členských států vymámil další závazky, čímž posílil a rozšířil dosah NATO. ... Trumpův neortodoxní přístup k diplomacii často zahrnuje používání chvástání a hry s ohněm jako vyjednávací taktiky. Nikde to není patrnější než při jeho jednáních s členskými státy NATO, kde soustavně požaduje, aby splnily cíl 2 % HDP stanovený v roce 2014 za vlády Baracka Obamy. Je důležité poznamenat, že Trumpovo trvání na sdílení břemene není novým konceptem; Je v souladu s politikou stanovenou jeho předchůdcem.

Zatímco kritici obviňují Trumpa, že ohrožuje soudržnost NATO, realita je zcela opačná. Za jeho vlády se některé členské státy postavily čelem a splnily nebo překročily 2% práh, čímž prokázaly odhodlání ke kolektivní obraně aliance. Tento pragmatický přístup vyústil v posílení NATO, na rozdíl od škarohlídů, kteří předpovídali jeho zánik za Trumpa.

Nelze ignorovat skutečnost, že Trump hrál klíčovou roli při vítání nových členů NATO. V roce 2017 se připojila Černá Hora a v roce 2020 Severní Makedonie. Obě tato přistoupení vyžadovala Trumpův osobní souhlas, který podepsal ratifikační listinu pro obě země...“

Ve velmocenské hře mezi demokraty a republikány není žádný rozdíl. Liší se jenom ve žvástech pro lid obecný. Např. podle tohoto citátu je Trump velkým milovníkem NATO: „Silná Evropa je požehnáním pro Západ a pro svět... Sto let po vstupu amerických sil do první světové války je transatlantické pouto mezi Spojenými státy a Evropou stejně silné jako kdykoli předtím a možná v mnoha ohledech ještě silnější,“ řekl prezident Donald Trump v době prvního mandátu během své návštěvy ve Varšavě 6. července 2017.

Bohužel jsou občané značně náchylní k pohádkám vyprávěným tzv. autoritami.

Pseudodemokratická protitrumpovská propaganda sází na naivitu občanů. Proto průzkum veřejného mínění z ledna 2024 ve 12 členských státech EU - včetně Francie, Německa, Maďarska, Itálie, Nizozemska, Polska, Španělska a Švédska - zjistil, že pesimismus ohledně výsledku ukrajinsko – ruského konfliktu podněcuje, rostoucí obavy ze změny politiky USA a vyhlídka na druhé prezidentské období Donalda Trumpa. (21. 2. 2024, Britské listy)

Ve skutečnosti Trump není mírotvorem, spíše je pragmaticky bezohledný. Příklad: USA po léta teoreticky považovaly izraelské osady za překážku míru, ale Trumpova administrativa navrhla, aby Izrael osady anektoval. Trumpova administrativa prohlásila, že osady nejsou "samy o sobě" nezákonné.

Média poslušně přikyvovala tzv. demokratům, o čemž svědčí např. i rozkošný článek „Spojenci se obávají, že USA jsou stále méně spolehlivé, a hrozí obavy z možného Trumpova návratu“ byl výrobkem agentury Associated Press.

(www.chicagotribune.com/2024/02/10/allies-fear-the-us-is-becoming-less-reliable-with-growing-concern-over-a-possible-trump-return/)

V článku si můžeme seznámit s již tehdy módním pláčem hloupých evropských politiků, kteří odpovídají řeči poturčenec horší Turka.

CIA a ministerstvo zahraničí USA podporovali na Ukrajině nacionalistické hnutí agresivně vystupující proti ruskému obyvatelstvu na Ukrajině, aby došlo ke konfliktu a tím k oslabování Ruska. Naivní hlupáci z EU to vzali jako boj proti ruskému zlu.

Proto v Associated Press napsali: „... mnoho evropských spojenců v NATO se obává, že s Trumpem nebo bez něj se USA stávají méně spolehlivými. Někteří začali otevřeně mluvit o potřebě členů zvýšit vojenské výdaje a plánovat alianci bez Spojených států.

Německý kancléř Olaf Scholz řekl, že „v současné době hodně telefonuje s mými kolegy[FR1] a žádá je, aby udělali více“ na podporu Ukrajiny. Německo je po USA druhým největším dárcem vojenské pomoci Kyjevu, ale Scholz nedávno řekl německému týdeníku Die Zeit, že země nemůže sama zaplnit žádnou mezeru, pokud „USA přestanou být podporovatelem“...“

Nejrozumnější byla tehdejší reakce Ruska: „Ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov v lednu CBS řekl, že „nevěří, že bude nějaký rozdíl“ mezi prezidentstvím Trumpa a Bidena. Tvrdil, že Rusko-USA. vztahy jdou z kopce od vlády George W. Bushe...“

Trump a civilizační válka

Zajímavá je otázka zda mírotvorná administrativa USA nevytváří ideální podmínky pro civilizační válku. Je to protitrumpovská vlna již od jeho prvního zvolení. Např. „Trumpův viceprezident Mike Pence zosobňuje „křesťanský džihád“ – zní titulky z 19. 11. 2016 (rozhlas.cz). V článku se píše: „... I kdyby některé Trumpovy nenávistné projevy byly jen předvolební strategií nebo uměleckou performancí, utvořil prostor pro civilizační válku, která znamená ohrožení pro mnoho zranitelných lidí nejen ve Spojených státech, ale po celém světě...“

Pláč z článku na webu rozhlas.cz je ale spíše hloupou módou. Ve skutečnosti se Trump choval podobně jako jiní prezidenti. Jenom viditelněji, s větším humbukem, ale cíl byl obdobný.

Jedním z nejpřekvapivějších trendů zářné americké demokracie je odpor proti volnému obchodu. Začal zhruba před 10 lety, kolem roku 2014. Ale není to nic nového. Na konci 18. století v rámci povzbuzení amerického průmyslu a hospodářského rozvoje byl upřednostňován domácí průmysl jako protiváha britského pojetí volného obchodu.

Vzpomíná se, že clo bylo uvaleno na 30 komodit, včetně konopí a textilu.

Dlouhodobě uzákonili cla, aby izolovali rostoucí americký průmysl od zahraniční konkurence, především od Velké Británie.

USA používají cla nebo propagují volný obchod podle toho co se jim hodí. Po 2. světové válce byly všechny ekonomicky silné státy v troskách nebylo silně oslabené. USA naopak vojenská i civilní výroba jela na plný plyn. Volný obchod byl ve znamení ekonomické dominance USA. Tato doba skončila na přelomu 80. a 90. let 20.století.

Nastal opět čas zavést cla a pod různými sankcemi rozvinout sankce.

V roce 2024 dosluhují bidenovská cla a Trump nabídla světu americká cla jako klíčovou ekonomickou strategii. V historii USA to není poprvé.

Analitici ještě před volbami vzdychali, že nastává čas velké nejistoty. Jsou ohroženy příjmy z vývozu zkapalněného zemního plynu (LNG) do USA. Trump slíbil urychlení schvalování vývozních licencí na LNG, a prosazení 60% cel na čínské zboží, včetně LNG, jak uvedla agentura Reuters 30. října. Někteří ekonomové se obávají, že to vyvolá odvetu Číny.

V roce 2023 USA překonaly Austrálii a Katar a jsou se největším světovým vývozcem LNG s ročním obchodem dosahujícím desítek miliard dolarů. Podle odhadů americké vlády průměrný denní objem vývozu LNG z USA letos asi 248 500 tun LNG, což je téměř dvojnásobek oproti stavu před 4 roky. USA dosáhly toho co chtěly. Hlupáci z EU se odstříhli od plynu z Ruska na popud amerického nátlaku a američtí magnáti se dnes chechtají, protože očekávají značné obchodní příjmy.

V roce 2023 tvořil vývoz do Číny pouze 4 % celkového vývozu LNG z USA. Čínské společnosti však údajně podepsaly dlouhodobé smlouvy s americkými dodavateli LNG a v budoucnu budou nakupovat téměř 28 milionů metrických tun LNG ročně, což je sedmkrát více než letos.

V americkém i čínském tisku se spekuluje zda opět nezačne obchodní válka. Čína pozastavila dovoz amerického LNG na rok poté, co Trump v březnu 2018 uvalil rozsáhlá cla na zboží dovážené z Číny a omezil čínské společnosti v investicích a fúzích s USA. To vyvolalo obchodní válku s Čínou. Pokud bude Čína chtít "odvetu" za cla, budou americký LNG a ropa "důležitými cíli". Jsou to dva z nejcennějších amerických vývozních artiklů do Číny.

V Texasu by řada obchodníků ráda sejmula Bidena motorovou pilou, protože bidenovské ministerstvo energetiky pozastavilo schvalování nového vývozu LNG do zemí, které nejsou členy dohody o volném obchodu. To brání tomu, aby USA mohly z vývozu LNG těžit více finančních výhod. Bidenovci se snažili vypadat jakoby zeleně omezováním těžby resp. vývozu plynu či ropy.

Protože roste poptávka po vývozu zemního plynu z USA, Louisiana a Texas jsou dva státy s největším počtem zařízení na vývoz LNG. Poptávka po zemním plynu v těchto dvou státech se mezi lety 2016 a 2022 zvýšila o 116 % kvůli vyšší poptávce po vývozu LNG.

V červenci americký federální soud rozhodl o pozastavení zákazu Bidenovy administrativy neudělovat nová povolení pro vývoz plynu. V září americké ministerstvo energetiky povolilo společnosti New Fortress Energy vyvázet až 1,4 milionu tun LNG ročně.

Po vítězství ve volbách v projevu ke svým příznivcům na Floridě Trump prohlásil, že „bezprecedentní a silný mandát“ zahájí „zlatý věk Ameriky“. Zlobr Trump se projevil především jako hysterik.

Dne 8. 11. 2024 na burzovnisvet.cz vyšel článek o historickém vítězství Trumpa, kde je uvedeno:

„Soubor předvolebních slibů bývalého prezidenta zahrnuje přísná cla, snížení daní, deregulaci a snahu o odstoupení od klíčových globálních dohod. Podle analytiků je těžké určit, do jaké míry se Trump bude snažit tato opatření realizovat ve svém druhém čtyřletém funkčním období, ale případné důsledky budou mít jasné dopady po celém světě...“

Prognózy, co bude až bude, jsou proto nudné a nepodstatné. Začnou mít reálný smysl až od konce ledna 2025. Prozatím stačí vzít v úvahu, jak bylo uvedeno na burzovnisvet.cz: „Trump již dříve označil „cla“ za své oblíbené slovo a nazval je „nejkrásnějším slovem ve slovníku“...“

Jeho kázání Zlobra bylo vizi celní války, jak burzovnisvet.cz dále uvedl: „Ve snaze zvýšit příjmy Trump navrhl, že by mohl zavést plošné 20% clo na veškeré zboží dovážené do USA,

přičemž na čínské výrobky by mohl uvalit až 60% clo a na vozidla vyrobená v Mexiku až 2000% clo.

Evropské unii mezitím Trump řekl, že blok 27 zemí zaplatí „vysokou cenu“ za to, že nenakupuje dostatečné množství amerického vývozu.

... Analytici varovali, že Trumpův plán zavést univerzální cla s vysokou pravděpodobností zvýší ceny pro spotřebitele a zpomalí výdaje.

... analytici společnosti Signum Global Advisors uvedli, že EU bude pravděpodobně „největším poraženým druhé Trumpovy éry“, přičemž uváděli obchodní napětí, přetrvávající frustraci z klíčových evropských politických rozhodnutí a Trumpovu pravděpodobnou snahu zdvojnásobit americkou výhodu při přilákání přesunu kapitálu...“

Ještě více spekulací je kolem inzerované celní války v Asii. Trumpovo vyhrožování celním morem je zdrojem ohromného množství mediálních věštek co hrozného se bude dít. Jaká bude realita, to ještě neví ani Zlobr Trump.

V článku je shrnuto co dosud víme o temných celních mracích zlobra Trumpa: „... Ben May, ředitel globálního makrovýzkumu ve společnosti Oxford Economics, uvedl, že přímý dopad Trumpa 2.0 na hospodářský růst bude v nejbližší době pravděpodobně omezený, „ale skrývá v sobě velké důsledky pro obchod a složení růstu a pro finanční trhy“. May například uvedl, že ve scénáři, v němž budou přijaty radikálnější aspekty Trumpova politického programu, zejména pokud jde o cla, bude dopad na celý svět „velmi značný“. „Klíčovou neznámou je, zda čistý zásah zvýší riziko, že Trumpova administrativa prosadí extrémnější politická opatření, jako jsou větší a méně cílená cla,“ uvedl May ve výzkumné poznámce. „Nejistota ohledně Trumpova postoje ke konfliktům na Ukrajině a Blízkém východě také zvyšuje riziko větší nestability v obou regionech, což by se mohlo podepsat na regionálním, a dokonce i globálním růstu,“ dodal. Výhlídka na druhé Trumpovo prezidentství byla dlouho vnímána jako negativní pro Evropu a Evropskou unii v širším slova smyslu. Přesto analytici společnosti Signum Global Advisors ve střední výzkumné zprávě uvedli, že „rozsah této pravdy zůstává nedocenen“. Tvrdili totiž, že několik faktorů znamená, že EU bude pravděpodobně „největším poraženým druhé Trumpovy éry“, přičemž uváděli obchodní napětí, přetrvávající frustraci z klíčových evropských politických rozhodnutí a Trumpovu pravděpodobnou snahu zdvojnásobit americkou výhodu při přilákání přesunu kapitálu...“

Příběh 2.0. ekonomického fašisty Lighthizera

Kolem 11.11. 2024 na seznamu pročešávaném zahraničními médii jsou v hnízdě trumpovského prezidentsko – ministerského kabinetu zloduchové extrémně nepřátelští vůči Číně, jako Lighthizer, O'Brien a Kudlow. Mezi čekateli na trumpovské skřítky jsou také politici jako Rubio, Waltz a Cotton, kteří ještě nevstoupili do Trumpovy administrativy, ale mají šanci, protože předvedli "protičínskou hysterii" již v americkém Kongresu.

Podívejme se na jednoho zloducha: Robert Lighthizer je jedním z mála členů Trumpovy smečky, kteří mají stále obrovský vliv na politiku. Jako Trumpův poradce a možná i budoucí ministr financí se Lighthizer stal velmi vlivným ekonomickým hlasem. Velmi nebezpečná je jeho obchodní vize, která měla dopad i na politiku Bidenovy administrativy v oblasti obchodní války.

Lighthizer je právník v oblasti obchodního práva. Začal svou kariéru v administrativě za Ronalda Reagana. V Trumpově administrativě Lighthizer převedl Trumpovy představy o obchodním teroru do reálnější politiky. Lighthizer by chtěl v zlobrově administrativě zdvojnásobit své řádění prosazoval během svého prvního trumpovského funkčního období. Pro Lighthizera a podobné podivíny jako by nezáleželo na tom, že cla a tvrdá obchodní politika nedosáhly během první „trumpovlády“ vytoužených cílů. Obchodní deficit se za

Trumpa zvýšil. Americký vývoz klesl. Odvetná cla ze strany spojenců oslabila americké obchodní možnosti v zahraničí a snížila vyhlídky na protičínskou koalici. Ceny spotřebního zboží vzrostly v důsledku zvýšení dovozních cel. Místo aby Čína změnila pod „trumponátlakem“ své ekonomické chování, učinila z exportně tažené průmyslové politiky středobod svého hospodářského oživení.

Zloduch Lighthizer neúspěch obhajuje, prý „to“ vyžaduje čas.

Perlička nakonec: Světová obchodní organizace (WTO) 15. září rozhodla, že cla uvalená americkou vládou na čínské zboží v hodnotě více než 200 miliard dolarů jsou podle pravidel organizace nezákonná. ... Robert Lighthizer také obořil na WTO, když prohlásil: ... "Tato zpráva potvrzuje to, co Trumpova administrativa říká už čtyři roky: že WTO je zcela nedostatečná k zastavení čínských praktik," uvedl v prohlášení..... Trumpova administrativa nedovolí Číně "využívat" WTO ke zneužívání amerických dělníků, podniků, farmářů a rančérů. "...“ (16. 11. 2020, https://www.guancha.cn/international/2020_09_16_565331.shtml).

Zlobr a pohádková slavnost jmenování státních jezinek

New York Times ještě nedávno prskal jak hnusný člověk kandiduje za nájemce Bílého domu ve Washingtonu. Různí autoři psali jaký je Trump kriminálník a gauner. Po volbách jsou již opatrnější, přesto kritičtí. Viz titulek: „Nově zvolený prezident Donald J. Trump pohrdá více než kdy jindy odborností Washingtonu a je odhodlaný najímat lidi na základě loajality.“ (16. listopadu 2024, President-elect Donald J. Trump is more contemptuous than ever of Washington expertise and determined to hire people based on loyalty)

Stojí za to tento článek přeložit:

„Nově zvolený prezident Donald J. Trump si svého generálního prokurátora vybral téměř z rozmaru na obloze mezi Washingtonem a Palm Beach na Floridě. Vysmíval se kandidátovi na ministerstvo vnitřní bezpečnosti, pak náhle změnil názor. Jeho volba ministra obrany byla rychlým úsudkem během prezentace na Mar-a-Lago.

Odvážný, sebevědomý ve svých instinktech a pohrdavější než kdy jindy vůči washingtonským odborným znalostem, Mr. Trump obsazuje nejdůležitější role ve své vládě závratnou rychlostí. Poradci byli ohromeni tím, jak rychle... nejdůležitější vládní pozice obsazuje zhruba o měsíc dříve než v roce 2016.

Velká část akce se odehrála pod lustrem v čajovně v Mar-a-Lago, kde pan Trump zkoumá své potenciální kandidáty do kabinetu na obřích obrazkách.

Prolistuje užší seznamy, které jeho přechodový tým vedený miliardárem Howardem Lutnickem v posledních měsících draftoval. Pokud Mr. Trump projeví zájem o kandidáta, prezentace je navržena tak, aby mu umožnila okamžitě sledovat videa z televizních vystoupení potenciálního kandidáta – což je pro každého potenciálního představitele Trumpova kabinetu nezbytné.

Právní poradce Mr. Trumpa Boris Epshteyn, který je stále obžalován za svou roli v takzvaném schématu falešných voličů v Arizoně, měl značný vliv v čajovně i jinde, a údajně povzbudil Mr. Trumpa k výběru Matta Gaetze. jako generálního prokurátora. Je tam i šéfka kabinetu nově zvoleného prezidenta Susie Wilesová, stejně jako Donald Trump Jr., jeho nejstarší syn, a Elon Musk, nejbohatší muž světa.“

Jak bláznivá jízda čeká zlobtovu administrativu ukazuje článek z téhož dne o snižování rozpočtu USA pod titulkem „Musk chce snížit federální výdaje ve výši 2 bilionů dolarů. Je to možné?“ (16. listopadu 2024, <https://www.nytimes.com/2024/11/16/us/politics/dept-government-efficiency-explainer.html>)

Článek uvádí: „Nově zvolený prezident Donald J. Trump slíbil, že jakmile se vrátí k moci, omezí neohospodárné vládní výdaje, propustí ty, které považuje za nepoctivé byrokraty, a přepracuje federální agentury.

Ale snížit rozpočet a podstatně omezit federální pracovní sílu je hrozivý úkol. Mimo jiné by to mohlo vyžadovat omezení populárních programů, které pomáhají starším Američanům, a snížení zdrojů v agenturách, které podporují obranu a bezpečnost země.

... Trump oslovil dva věrné příznivce, aby pomohli najít způsoby, jak osekát rozpočet: Elona Muska, nejbohatšího muže světa, a Viveka Ramaswamyho, bývalého farmaceutického manažera, který byl kdysi Trumpovým soupeřem o republikánskou prezidentskou nominaci. Trump řekl, že tito dva povedou nové ministerstvo pro vládní efektivitu, které povede k „drastické změně“.

Mr. Trump nestanovil částku v dolarech, kterou chce, aby komise ukrojila z federálního rozpočtu. Musk ano. Poté, co Mr. Trump během kampaně slíbil, že pověří Muska do čela komise pro efektivitu, podnikatel řekl, že by mohl snížit „nejméně 2 biliony dolarů“ z federálního rozpočtu ve výši 6,75 bilionu dolarů, aniž by uvedl mnoho podrobností o tom, jak by se to dalo udělat. Musk také řekl, že více než 400 federálních agentur by se mělo zmenšit na 99 nebo méně, ačkoli masivní snížení počtu agentur by vyžadovalo souhlas Kongresu. Jako potvrzení toho, jak velkou výzvu to představuje, Mr. Trump řekl, že nové úsilí by mohlo být „projektem Manhattan naší doby“ – ve srovnání se zdroji vloženými do vývoje amerického programu atomových zbraní během druhé světové války.

Nelze se divit, že kde kdo je z Trumpa nervózní. Tzv. liberálové nevědí, co je čeká. Mají z něho obavy, ale podobné obavy byly z novopečené smečky novopečeného prezidenta Bidena. Prezident Biden byl nebezpečný svým nulovým významem. Byl to jenom sluha našeptávačů z demokratické části hlubokého státu.

Cokoliv Bidenovi řekli, demokraticky o tom žvanil. Ústecký publicista František Roček, autor knihy o hysterii kolem Matiční ulice (Zed/The wall) poukázal na Bidenovu hloupost tím, že citoval z dobového českého tisku: „23. 10. 1999 - zpravy.idnes.cz - Rozhlas ve zprávách hlásil, že americký senátor Joseph Biden na půdě amerického Kongresu označil výstavbu zdi v Matiční ulici za nepřijatelnou. Senátor prý zdůraznil, že se nelze smířovat se zdmi, které rozdělují obyvatelstvo.“

K demokraticky deformované blbosti svědčí také přístup jakéhosi Obamy a Bidena.

V roce 2014 již bylo jasné, že politici EU a USA opět fatálně chybovali, když podpořili syrský revoluční kvas. Dne 2. října 2014 americký viceprezident Joe Biden debatoval se studenty Harvardovy univerzity. Zapomněl přitom, že je v sále kamera? Nechal se unést emocemi? Napsal o tom ve své knize „Blízký východ nad propastí“ (2016) Břetislav Tureček, který na str. 164–165, cituje z Bidenova projevu. Viceprezident v otázce syrské krize byl nebývale otevřený:

„Už dlouho říkám, že naším největším problémem v Sýrii jsou naši regionální spojenci... Turci byli naši přátelé a já sám mám výborné vztahy s Erdoganem. Totéž Saúdové nebo Emirátové a další. Ale co oni dělali? Byli tak odhodlaní odstranit Asada a v podstatě vyvolat sunnitsko-šíitskou válku, že pumpovali stovky milionů dolarů a desítky tisíc tun zbraní komukoliv, kdo by bojoval proti Asadovi. Takže zásobovány byly Fronta an-Nusra, al-Káida a extremistické skupiny džihádistů, kteří přicházeli z jiných částí světa... Možná si myslíte, že přeháním, ale podívejte se, co se děje. Až teď se všichni probudili, když se objevil takzvaný ISIL, což byla al-Káida v Iráku, odkud byla vyhnána a našla volný prostor ve východní Sýrii... který spolupracuje s an-Nusrou, již jsme před tím deklarovali jako teroristickou organizaci. A nám se nepodařilo přimět naše spojence, aby je přestali zásobovat...“

A o situaci po létu 2014: „...A teď Saúdská Arábie přestala (extremisty) financovat, umožňuje působení našich jednotek na svém území, Katařané přestali podporovat ty nejextrémnější teroristické organizace. A turecký prezident, starý přítel Erdogan, mi řekl: ‚Měl

jste pravdu, nechali jsme přes hranici přecházet příliš mnoho lidí...‘ A teď se Turci snaží hranici uzavřít.“

Prezidenti zavedli demokratický fašismus

V článku „Není to jen o prezidentovi“ v americkém intelektuálním opozičním „tomdispatch.com“ popsala Karen J. Greenbergová (7.11.2024, <https://tomdispatch.com/its-not-just-about-the-president/>) jak se americká administrativa snaží obejít volené představitele americké společnosti –Kkongres.

O přítomnosti napsala:

„... V průběhu prvního čtvrtstoletí americký prezidentský úřad nahromadil stále větší moc, takže úřad byl stále méně omezován jak Kongresem, tak soudy. Se znovuzvolením Trumpa dospěl skluz směrem k nebezpečně posílenému prezidentovi do okamžiku zúčtování, zejména pokud jde o zahraniční záležitosti a válčení.

... Dokonce i v kontextu opakovaných prezidentských aktů přijatých bez souhlasu Kongresu (nebo často i bez jeho vědomí) a v rozporu s ústavními kontrolami prezidentských pravomocí bylo jedenadvacáté století svědkem významného vzestupu nároků na výkonnou moc.

Ve jménu války došlo v tomto století k překvapivé erozi omezení právě této moci, jak podrobně popisuje profesor práva na Yaleově univerzitě Harold Hongju Koh ve své nové poučné knize Ústava národní bezpečnosti v jedenadvacátém století.

...

Dvacáté první století

Na úsvitu tohoto století vedly útoky z 11. září 2001 k okamžité eskalaci prezidentské moci a exekutivního unilateralismu. Ve jménu národní bezpečnosti vydal prezident George W. Bush příkaz, který povolil zadržování vězňů na dobu neurčitou v rámci toho, co se rychle stalo známým jako globální válka proti terorismu. Zřídil také pobřežní věznici nespravedlnosti v zálivu Guantánamo na Kubě a schválil vojenské komise namísto federálních soudů pro osoby podezřelé z terorismu zajaté v zahraničí.

Mezitím se Kongres a soudy důsledně podřizovaly vůli prezidenta, pokud šlo o akce podniknuté ve jménu této války proti terorismu. Týden po útocích z 11. září schválil Kongres Autorizaci k použití vojenské síly (AUMF), která podkopala jeho vlastní moc vyhlásit válku v článku I ústavy a oslabila jeho moc omezovat prezidentské akce, pečlivě formulované v Rezoluci o válečných pravomocích (WPR) z roku 1973, schválené na ochranu před tím druhem tajného zapojení do války, které Nixon jednostranně schválil ve vietnamské éře. Nyní, když se Kongres obrátil zády k moci, kterou mu dala Ústava a WPR, přistoupil na rozšíření prezidentských pravomocí a otevřel dveře katastrofálním válkám v Afghánistánu, Iráku a jinde na počátku tohoto století. Prezident, uvádí se v něm, byl "oprávněn použít veškerou nezbytnou a přiměřenou sílu proti těm národům, organizacím nebo osobám, o kterých zjistí, že plánovaly, autorizovaly, páchaly nebo napomáhaly teroristickým útokům, ke kterým došlo 11. září 2001, nebo poskytovaly útočiště takovým organizacím nebo osobám, aby zabránil jakýmkoli budoucím aktům mezinárodního terorismu proti Spojeným státům ze strany těchto zemí, organizace nebo osoby."

V říjnu 2001 Kongres také schválil zákon USA Patriot Act. Zahrnovalo to rozšíření prezidentské moci doma ve jménu ochrany národa ve válce proti teroru, včetně schválení značně rozšířené politiky dohledu, která by zahrnovala, mimo jiné, tajné sledování a prohlídky, které by se odehrávaly bez důkazů o provinění, zejména v muslimských komunitách v této zemi, které byly považovány za inherentně podezřelé ve jménu války proti terorismu.

Když proto v lednu 2009 vstoupil do Bílého domu Barack Obama, jeho administrativa se ocitla před nápadně rozšířenou definicí prezidentských pravomocí.

Obamovo prezidentství

Bývalý profesor ústavního práva Barack Obama slíbil, že zruší některá z nejkřiklavějších mimozákonných porušení zákona ze strany Bushovy administrativy, včetně samotné existence zadržovacího zařízení v zálivu Guantánamo a používání mučení (nebo toho, co Bushova administrativa zdvořile nazvala "zdokonalenými výslechovými technikami"), schváleného výkonným unilateralismem jako součást války proti terorismu. Ve vládě, která se stala známou jako "věřte mi", Obama také slíbil, že zreformuje politiku nadměrného dohledu zavedenou ve válce proti terorismu. V roce 2013 David Cole, obhájce občanských práv a současný národní právní ředitel ACLU (poznámka: Americká unie občanských svobod (ACLU) je americká nezisková organizace pro občanská práva založená v roce 1920), připsal Obamovi podstatné "posuny" směrem ke zdrženlivosti tím, že formálně vyhlásil konec mnoha "nejagresivnějších uplatňování výkonné moci" Bushovy administrativy.

Ale zatímco Obama skutečně osekal některé z nejvýraznějších excesů Bushovy éry, jeho bilance prezidentských reforem výrazně zaostávala. Jameel Jaffer, zakládající ředitel Knight First Amendment Institute, například zpochybnil Coleova tvrzení s odkazem na pokračující spoléhání Obamovy administrativy na ilegální a mimozákonnou politiku, kterou Bushovy agresivní akce již vnesly do hry – mezi nimi neoprávněné odposlechy, zadržování na neurčitou dobu a vojenské komise pro souzení vězňů na Guantánamu. Navíc, jak poukázal Jaffer, Obamova administrativa se často spoléhala na pravomoci udělené prezidentskému úřadu v roce 2001 AUMF (Povolení k použití vojenské síly), aby schválila cílené smrtící útoky bezpilotními letouny po celém světě, jako v případě zabití amerického občana Anwara al-Awlakiho bezpilotními letouny, bez dalšího povolení Kongresu, a to rozšířením definice "bezprostřednosti", aby to vypadalo, že je v souladu s mezinárodním právním řádem.

Když došlo na takové cílené zabíjení – vojenskou taktiku zavedenou za prezidenta Bushe, ale značně rozšířenou během Obamových let pro útoky v Pákistánu, Somálsku a Jemenu – prezident si vyhradil právo mít poslední slovo při schvalování takových útoků. Jak v té době napsaly New York Times: "Nic jiného v prvním funkčním období pana Obamy nezmátlo liberální příznivce a nezmátlo konzervativní kritiky tak, jako jeho agresivní protiteroristická historie. Jeho činy často zůstávaly nevyzpytatelné, zastřené nepříjemnými pravidly utajování, polarizovanými politickými komentáři a prezidentovou vlastní hlubokou rezervovaností."

Ačkoliv Harold Hongju Koh působil v Obamově administrativě jako právní poradce ministerstva zahraničí, ve svých varováních před nebezpečím, které představuje sklouznutí k jednostranným prezidentským pravomocím, připouští, že prezident mohl udělat více, aby omezil posílení pravomocí prezidenta za Bushovy éry. "Opatrné Obamově administrativě," píše, "se podařilo vychýlit kyvadlo národní bezpečnosti jen na část cesty zpět" k omezení výkonné moci prostřednictvím soudů a Kongresu.

Zatímco "kaskáda ilegality", která definovala válku proti terorismu v Bushově éře, byla Obamou skutečně do jisté míry řešena, zůstávala, jak nám připomíná Koh, "nedostatečně korigovaná" – včetně nehledání "silnější odpovědnosti za minulé činy mučení CIA a tvrdošíjného pokračování politiky zadržování na Guantánamu".

Zatímco prezident Obama se držel omezení prezidentské moci těsněji než jeho předchůdce, jeho administrativa neprovedla takové strukturální a procedurální změny nezbytné k tomu, aby odradily budoucí prezidenty od následování Bushovy administrativy, jak jsme brzy

zjistili, protože, jak zdůrazňuje Koh, posílené jednostranné prezidentské a výkonné pravomoci by byly za Donalda Trumpa "prudce znovu zesíleny".

Trumpova léta

První Trumpovo prezidentské působení skutečně nesmírně urychlilo nároky na rozšíření prezidentských pravomocí. Jack Goldsmith a Bob Bauer, právníci, kteří pracovali v Bushově a Obamově administrativě, sloužili podle svých slov "velmi odlišným prezidentům" a zastávali "odlišné politické názory". Přesto se shodují na tom, že Trumpova administrativa posunula nekontrolované prezidentské pravomoci na novou úroveň. Ve své knize z roku 2020 *After Trump: Reconstructing the Presidency* tvrdili, že "Donald Trump řídil prezidentský úřad způsoby, které odhalují jeho zranitelnost vůči nebezpečným excesům autority a nebezpečným slabinám v odpovědnosti".

A jak až příliš jasně ukazují, v sázce bylo (a stále je) hodně. "Často neschopný Trump," napsali, "také odhalil hlubší trhliny ve struktuře prezidentského úřadu, které, jak se obáváme, by se budoucí prezident mohl rozhodnout využít podobným způsobem jako Trump – ale mnohem obratněji a s ještě větším efektem." A s nedávným rozhodnutím Nejvyššího soudu, které potvrdilo imunitu Donalda Trumpa za činy učiněné v Oválné pracovně, jsou okovy, které kdysi vázaly prezidentské činy v době války na schválení Kongresem, pravděpodobně zcela mimo stůl, pokud by byl prezident odhodlán jednat podle svého vlastního uvážení. (Jak napsala soudkyně Sonia Sotomayorová ve svém disentu, rozhodnutí "bude mít katastrofální důsledky pro prezidentský úřad a pro naši demokracii" a tvrdila, že v podstatě "umožní prezidentovi porušit zákon, umožní mu využívat pozlátka svého úřadu k osobnímu prospěchu, nechá ho využívat svou oficiální moc ke zlým cílům".)

Bidenova léta

Pokud jde o uznání omezení prezidentských pravomocí, prezident Biden má výrazně smíšené výsledky. Okamžitě odvolal Trumpův exekutivní příkaz známý jako "zákaz muslimů", stanovil si za cíl uzavřít Guantánamo (ale to se mu nepodařilo), znovu se připojil k pařížské klimatické dohodě a oživil mezinárodní vztahy po celém světě, které Trump narušil. A přesto se tento typický institucionalista, který byl hrdý na svou schopnost spolupracovat s Kongresem, přesto při řízení zahraničních záležitostí přiklonil směrem k prezidentskému unilateralismu.

Jak řekl profesor Koh: "V zahraničních záležitostech dokonce i dlouholetý senátor Joe Biden – který široce prohlašuje, že Senát miluje – nyní funguje téměř výhradně na základě exekutivního příkazu," včetně spoléhání se na "utajovaná politická memoranda s minimálním dohledem Kongresu".

Celkově Biden vydal více exekutivních příkazů než kterýkoli jiný prezident od dob Richarda Nixona. Ačkoli se Biden moudře spoléhal na meziagenturní skupinu právníků, kteří mu radili při rozhodování o národní bezpečnosti, řídil se jejich radami a vydával "nezávazné politické dohody, memoranda o porozumění, společná komuniké a příležitostně 'exekutivní dohody plus'", stejně jako to Obama dělal v případě pařížských klimatických dohod a jaderné dohody s Íránem, přičemž se spoléhal spíše na "již existující legislativní rámce" než na nová schválení Kongresem. Pokud jde o válku na Ukrajině, Biden se silně opíral o "koordinované používání sankcí, které se po invazi stupňují téměř každý týden". Většina těchto sankcí byla, jak Koh také zdůrazňuje, stanovena "výkonnými dekrety a regulačními dekrety", spíše než po konzultaci s Kongresem.

Naše budoucnost

Druhé Trumpovo prezidentství nepochybně posune jednostranné prezidentské pravomoci na novou úroveň. Koneckonců, už naznačil, že by mohl vystoupit z NATO a ukončit podporu Ukrajině. Trumpa pravděpodobně nezastraší ani Kongres. Reportéři New York Times Jonathan Swan, Charlie Savage a Maggie Habermanová informovali o Projektu 2025, téměř tisícistránkovém receptu Heritage Foundation na druhé Trumpovo prezidentství, napsaném především bývalými držiteli úřadů v první Trumpově administrativě, a uvedli, že Trump "a jeho spolupracovníci" plánují "zvýšit prezidentovu autoritu nad každou částí federální vlády, která nyní funguje. ať už zákonem nebo tradicí, s jakoukoli mírou nezávislosti na politickém vměšování Bílého domu."

Velmi dlouhý citát je klíčový pro ty, kteří se snaží pochopit, proč se nad námi vznáší termín „demokratický fašismus“. Mafiánská administrativní klika kolem Trumpa či Bidena, ale i kolem kteréhokoli jiného předchozího prezidenta, podle svých potřeb, tedy „operativně“, rozhoduje o ekonomických a vojenských aktivitách mimo rámec schválení tohoto postupu zástupci lidu – občanů – v Kongresu. Nebo v právních mantinelech ministerstvech. Použití slova fašismus není módní kulisou. Respektuji základní definici fašismu jako „svazek=fascis“ osob prosazující netolerantní odmítání lidí na základě náboženství, národnosti či rasy. Znamou fašistickou tendencí (ideou) je v německé verzi fašismu (nacismu) boj proti židům. Např. fašistickou tendencí je i nekompromisní prosazování islámu jako jediné pravé víry (islamismus). Podobnou tendencí s fašistickými rysy je utkvělá představa o jedinečnosti USA.

Zlobrův politický comeback vyvolává v Evropě nové obavy

Dne 6. listopadu 2024 hongkongské noviny s mezinárodním dosahem (www.scmp.com) otiskly článek Finbarra Berminghama z Bruselu. (www.scmp.com/news/china/diplomacy/article/3285476/disaster-trumps-political-comeback-stirs-fresh-anxiety-europe-ukraine?module=top_story&pgtype=homepage) Nenašel jsem plastičtější obraz reakcí na vítězství Trumpa, z něhož se tím okamžikem stával Zlobr.

Birmingham napsal: „Brusel ve středu zahalila pochmurná nálada, když se Evropská unie probudila se zprávou, že její dlouholetý protivník si došel pro vítězství v amerických volbách. Nově zvolený republikánský prezident pohrozil, že znovu zahájí obchodní válku s Evropou, zruší americkou podporu Ukrajině a zruší americký transatlantický bezpečnostní závazek. I když se evropští lídři snažili pográtulovat Donaldu Trumpovi a nabídnout mu spolupráci, někteří z jejich podřízených byli na pokraji zoufalství.

"Je to pro nás katastrofa, nevzejde z toho nic dobrého," řekl diplomat EU, jehož unavené oči prozrazovaly, že celou noc sledoval výsledky voleb.

Úředníci v belgickém hlavním městě strávili měsíce diskusí o tom, jak „odolat Trumpovi“ v EU a NATO...“

V ten samý den plakali i jinde: "Když se Trump vrátil k moci, Evropa se zhluboka nadechla." Tak popsaly Financial Times Trumpovo "vítězství". Vůdce, který se vrátil do Bílého domu, nejen zpochybnil roli NATO, ale také slíbil, že donutí Ukrajinu, aby požádala o mír a uvalí komplexní cla až do výše 20 % na evropský dovoz, uvádí článek.

Nebo: Pro mnoho Ukrajinců je Trumpovo vítězství znepokojivé a existují obavy, že Trump by mohl stáhnout americkou vojenskou podporu a vyvinout tlak na spojence v NATO, až se dostane k moci, což by ohrozilo bezpečnost východní Evropy, uvádí článek Euro News.

V Německu: „Trumpismus je již dlouho mezinárodním fenoménem.“ Mathieu von Rohr, mezinárodní redaktor německého zpravodajského časopisu Der Spiegel, varoval, že Trumpovo vítězství "jistě povede k většímu globálnímu chaosu". "Pravicové kulturní války, obavy z úpadku a xenofobie se rozšířily i do Německa."

Podle jeho názoru volby ukázaly, že Spojené státy jsou "zjevně hluboce rozdělené a domácí situace je znepokojivá" a že bez ohledu na to, kdo se dostane k moci, Spojené státy nebudou schopny "v krátkodobém horizontu vytvořit rozhodující globální vedení".

Typickým příkladem zděšení vedoucí k popisu Trumpa jako Zlobra je VOX. Proto k 6.11.2024 mediální vize byla: V Trumpově postoji k veřejné zahraniční politice by jeho plánovaná protekcionistická obchodní politika mohla Američanům způsobit nejbezprostřednější škody, píše americký web VOX; Jeho navrhované zvýšení cel by vyvolalo globální obchodní válku a zvýšilo náklady pro americké spotřebitele. Z dlouhodobého hlediska by jeho představy o roli Ameriky v mezinárodních záležitostech mohly nahlodát americkou diplomacii a podkopat instituce, jako jsou NATO a Organizace spojených národů. To by mohlo mít trvalý dopad na geopolitickou situaci.

VOX předpovídá, že během svého druhého funkčního období může Trump ještě zrušit NATO nebo jiné vojenské dohody zahrnující Spojené státy mnoha způsoby, například mezi Spojenými státy, Japonskem a Jižní Koreou, zaměřené na boj proti zemím, jako je Čína.

VOX vypouštěl nesmyslné konstrukce. Trump by spoluúčast na NATO nezrušil, protože pomocí této aliance ovládá hlupáky z EU. Nutí je navyšovat armádní rozpočty a nakupovat válečnické náradí za mnoho milionů dolarů. Spojenectví s Japonskem a Jižní Koreou je pro Trumpa výhodné. Pomáhá v nátlaku vůči Číně.

O 10 dnů později se strašení na VOXu posunulo na vyšší úroveň. Spekulace z 16. 11. byly již propracovanější.

Bombastický titulok: „Trump může začít své druhé funkční období ohromujícím uchvácením moci“ čtenáře jistě zaujme. (www.vox.com/politics/385884/trump-recess-appointments-cabinet-adjourn-senate-ed-whelan)

Článek sesmolil Andrew Prokop, politickým korespondentem Voxu, který se zabývá Bílým domem, volbami, politickými skandály a vyšetřováními. Předtím tahal za nos čtenáře v New Yorkeru ve Washingtonu.

Přišel s následující konstrukcí:

„S nejnovějším seznamem extrémních nebo kontroverzních kandidátů nově zvoleného prezidenta Donalda Trumpa – republikána Matta Gaetze na generálního prokurátora, bývalé republikánky Tulsi Gabbardové na ředitelku národních zpravodajských služeb, Peta Hegsetha na ministra obrany, Roberta F. Kennedyho Jr. na ministra zdravotnictví a sociálních služeb – přišla otázka, zda je dokonce i republikány ovládaný Senát skutečně všechny potvrdí.“ Autor si zahrával s myšlenkou, že kontroverzní človíčky může jmenovat do funkcí o senátních prázdninách.

Píše: „... Co když Trump nemá v úmyslu požádat Senát o svolení? Během přechodného období se Trump několikrát zmínil o svém záměru využít "jmenování o prázdninách" k rychlejšímu dosazení svých jmenovaných osob. To odkazuje na dlouhodobou prezidentskou pravomoc obsazovat místa, která obvykle vyžadují potvrzení Senátu, pokud je Kongres v prázdninách. Ústava tuto pravomoc zahrnovala v době, kdy by opětovné svolání odvolaného Kongresu trvalo měsíce cestování; v poslední době ji prezidenti používají k obejití opozice v Senátu při určitých výběrech.

Přesto byly Trumpovy zmínky o jmenování na prázdniny vágní a nebylo jasné, proč přesně na nich tak naléhal. Nový Kongres by nemusel mít po nějakou dobu přestávku. Senát by jistě

rychle zvážil jeho nejlepší kandidáty. Nová republikánská většina by se pravděpodobně podřizovala většině jeho rozhodnutí a demokratická menšina nemá žádnou moc, aby některou z nich skutečně zablokovala. Proč by tedy mělo být jmenování o prázdninách nutné tak brzy? Trump by odročil obě komory Kongresu podle článku II, oddílu 3, a pak by o prázdninách jmenoval svůj kabinet."

To může znít technicky, ale rovnalo by se to masivnímu uchvácení moci: Trump by donutil Senát k přestávce. To by znamenalo, že na mnoha nejdůležitějších postech ve federální vládě by Trump mohl Senát jednoduše ignorovat a ohrnovat nos nad orgánem, aby vnutil komukoli chce, bez ohledu na to, jak zkorumpovaný, extrémní nebo kontroverzní je.

Navíc by to znamenalo, že by se Trump rozhodl bezhlavě narazit do jednoho z největších mantinelů omezujícího prezidentovy pravomoci: potvrzovacích pravomocí Senátu. Pokud by se o to Trump pokusil a prošlo by mu to, potvrzovací pravomoci Senátu by již v podstatě neexistovaly.

V současné době to zůstává ve fázi fám, a pokud je to skutečně něco, o čem Trump uvažuje, zůstává nejasné, zda by to udělal. Ale dává to velký smysl. Může to odrážet vliv Elona Muska a pravice ze Silicon Valley v Trumpově táboře – je to riskantní pokus narušit způsob, jakým funguje politika, vládnutí a prezidentská moc. (Musk skutečně tweetoval o jmenování o prázdninách.)

... Jmenování do funkce o prázdninách bylo v minulosti předmětem politických a právních sporů.

V roce 2012 byl prezident Barack Obama frustrován neustálými obstrukcemi republikánské senátní menšiny při obstrukcích mnoha jeho klíčových nominací. (V té době bylo k tomu, aby kandidáti prošli obstrukcemi, zapotřebí 60 hlasů; změny pravidel od té doby snížily tuto hranici na prostou většinu.) Chtěl využít jmenování o prázdninách k obsazení některých postů, ale republikáni blokovali Senát, aby vůbec vstoupil do prázdnin. I když téměř všichni opustili město, pokračovali v pořádání "pro forma" sezení, kde se vlastně nic nedělo.

Takže se Obama rozhodl, že bude stejně dělat jmenování jen o prázdninách, obsadil tři křesla v Národní radě pro pracovní vztahy a ředitelství nově vytvořeného Úřadu pro finanční ochranu spotřebitelů. Administrativa tvrdila, že pro forma zasedání byla falešná a Kongres měl ve skutečnosti prázdniny; proto by Obama mohl jmenovat o prázdninách. Nejvyšší soud však jeho argument jednomyslně odmítl s tím, že je na Kongresu, aby rozhodl, zda se jedná o prázdniny.

Trumpův plán by byl mnohem nestoudnější.

Ústava stanoví, že během zasedání Kongresu musí obě komory Kongresu souhlasit, pokud chtějí odročit jednání Kongresu o více než tři dny. Ale také říká, že "v případě neshody mezi nimi, s ohledem na dobu odročení", prezident "je může odročit na dobu, kterou uzná za vhodnou".

Laicky řečeno by to znamenalo, že pokud se Sněmovna a Senát neshodnou na tom, kdy odročit jednání, může je k tomu donutit prezident. Prezident tuto pravomoc nikdy nepoužil.

... je to plán, který Trumpův tým dává dohromady. ... Taková jmenování by byla nevyhnutelně napadena u soudu a Nejvyšší soud by nakonec rozhodl, zda jsou legální. ... zvěsti o tom nevěstí nic dobrého pro další Trumpovo zneužívání moci, které bude jistě před námi."

Z této dlouhé citace je jasné, že zatím není třeba vůbec spekulovat. Realita je divoká i bez toho.

Ukrajinská bažina a Trumpovy politické gumáky

Mediální primitivové plus političtí primitivové se svíjejí smutkem, že nějakého Trumpa již nebaví krutě směšná ukrajinská fraška a chce nějaký odporný mír. Alespoň to tak prezentuje. Bývalý voják a bezpečnostní analytik Jaroslav Štefec s jistou mírou škodolibosti napsal: „Čekají nás opravdu zajímavé časy. Trump totiž nebude mít na Evropu čas. Jeho prioritou bude řešení vnitrostátních problémů, kterých má víc než dost. Počínaje nutností zkrotit divokou imigraci, a konče oživením amerického průmyslu a vědy. Ví také, že hlavním ekonomickým, technologickým a vojenským soupeřem USA v dnešním světě není Rusko, ale Čína.

Vedení EU a hlavounům většiny evropských zemí, nezvyklým na samostatné myšlení a řešení problémů, z nové situace bude opravdu horko. USA po nich budou opravdu tvrdě požadovat jediné – peníze....

Finance, stejně jako moderní zbraně, které Bidenova administrativa více než štědře poskytovala Ukrajině, bude Trump potřebovat jak doma, tak k eliminaci rychle rostoucí vojenské síly asijského obra. A také k podpoře přece jen už poněkud opotřebované vojenské moci Izraele. Když se Evropanům líbí válčit na Ukrajině a nadále se ekonomicky a vojensky ruinit, je to z pohledu USA jejich problém. Hlavně když budeme nakupovat americké zbraně a pomáhat tak s akcelerací v minulých letech dost zanedbávaného amerického vojensko-průmyslového komplexu...“

Samozřejmě, že je text jízlivý, ale je objektivní. Oblast EU dělá skrze vrcholné politiky všechno, aby zničilo každou rozumnou ekonomicko – bezpečnostní možnost. Připomíná to období let 1936 – 1939, kdy v krizovém čase evropští politici udělali vše proto, aby zavedli Evropu do katastrofy.

Štefec např. napsal: „Velmi zajímavě zareagovala na Trumpovo vítězství madam Černochová, aktuálně si hrající na ministryni obrany ČR. Její výrok „Trumpovy hrozby donutí Evropu makat. Armádě musíme dát víc peněz!“ suverénně kandiduje na titul nejpitomějšiho prohlášení roku...“

Na podobně politicky primitivní osoby jako Černochovou Trumpova budoucí administrativa spoléhá.

V západních, zvláště amerických médiích se ozývají povzdechy, že ukrajinská válka připomíná Američany vytvořenou dlouhodobou past ve Vietnamu či v Afghánistánu nebo Iráku, ale tentokrát bez amerických vojáků. Jen s americkými specialisty – žoldáky.

Co z toho vyplývá pro nového prezidenta?

Velmi zajímavý na toto téma byl článek od Kelley Beaucar Vlahosové „Válka na Ukrajině daleko za volbami Trump-Harrisová“ z 5. 11. 2024 (<https://responsiblestatecraft.org/harris-trump-election-ukraine/>).

Článek je velmi zajímavý a rozsáhlá citace je na místě: Autorka v článku píše:

„... v New York Times uvedly, že pro Ukrajinu se "rýsují dvě různé budoucnosti" v závislosti na výsledku úterních voleb, Kamala Harrisová nebo Donald Trump.

Velká část z toho je založena na rétorice kandidátů a v případě Harrisové na současné politice Bidenovy administrativy podporovat Ukrajinu zbraněmi a pomocí "tak dlouho, jak bude potřeba" k porážce Ruska. Harrisová naznačila, že by v této politice pokračovala, aby "stála pevně za Ukrajinou a našimi spojenci v NATO", pokud by byla zvolena. Obvinila také Donalda Trumpa, že je příliš přátelský k Putinovi a řekla, že s ruským prezidentem mluvit nebude.

Trump řekl, že přivede všechny strany k jednacímu stolu a během jednoho dne ukončí válku, a kritizoval pokračující americkou pomoc Ukrajině, která od roku 2022 činila přibližně 175 miliard dolarů (z toho 106 miliard dolarů šlo přímo ukrajinské vládě). Nenabídl žádné podrobnosti o tom, jak by ukončil válku nebo jak by sjednotil strany...“

Lze si to vykládat takto: Harrisová má primitivní myšlení, které udržovalo předchozí války při životě. Trump vidí, že USA zbytečně utrácí miliardy na podporu Ukrajiny, podobně jako v Afghánistánu. Na Ukrajině nastala patová situace, tak ji čert vem.

"Válka na Ukrajině bude v konečném důsledku záviset na rovnováze sil na zemi. Tento základní fakt se často ztrácí v rozhovorech o válce. Bez ohledu na to, zda zítra vyhraje Kamala Harrisová nebo Donald Trump, Ukrajinci čelí extrémně zoufalé situaci na frontě, kdy ruská ofenzíva nadále oslabuje ukrajinské obranné linie v Doněcku a nedostatek pracovních sil se stává každým dnem války větším problémem," říká Daniel DePetris, zahraničněpolitický analytik a pravidelný sloupekař Chicago Tribune.

"Nemyslím si, že výsledek voleb bude mít rozhodující dopad na válku na Ukrajině. Ukrajina ztrácí území nejrychlejším tempem od začátku války a jejím hlavním problémem je pracovní síla, nikoli nedostatek zbraní," nabízí Jennifer Kavanagh, ředitelka vojenských analýz Defense Priorities.

"Po volbách bude muset Kyjev změnit svou strategii bez ohledu na to, kdo vyhraje, protože jeho současný přístup není udržitelný," dodává.

Kromě problémů s náborem trpí Ukrajina vysokými ztrátami, nízkou morálkou a nyní i dezercemi. Rusko také utrpělo obrovské ztráty, ale je to mnohem větší země a ještě se plně nemobilizovalo kvůli tlakům veřejnosti proti odvodu. Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskij se to pokusil kompenzovat tím, že požádal o sofistikovanější zbraně dlouhého doletu a schopnost je odpalovat dále do Ruska, ale USA se tomu bránily a jsou rozhodujícím faktorem v tomto požadavku.

"Bez ohledu na to, kdo vyhraje, bude příští americký prezident čelit tvrdé realitě na Ukrajině, která bude vyžadovat změnu od Bidenovy současné politiky. Rusové výrazně převyšují Ukrajince a produkují mnohem více vojenského materiálu než Ukrajina a její západní podporovatelé," zdůrazňuje George Beebe, ředitel programu Grand Strategy Quincy Institute. "V důsledku toho Ukrajina nemůže vyhrát opotřebovávací válku s Ruskem a dříve či později směřuje k všeobecnému kolapsu, pokud nedojde buď k diplomatické dohodě o ukončení války, nebo k rozhodnutí USA jít do války s Ruskem."

Mezitím, jakkoli bylo evropské vedení vstřícné, volby v celém regionu, zejména v Německu – druhém největším dodavateli zbraní na Ukrajinu – odrážely vyčerpání veřejnosti z války, která je z velké části způsobena jejími viditelnými ekonomickými dopady. Sankce proti Rusku "nerozdrtily" ekonomiku Moskvy ani její válečné úsilí, ale měly negativní dopady na evropské ceny energií.

"Zachování současného kurzu by bylo receptem na to, aby se Ukrajina stala zkrachovalým státem, v jehož důsledku by byla Evropa uvržena do stále většího zmatku," poznamenává Beebe.

"Válka přichází za vysokou cenu pro všechny zúčastněné," upozorňuje John Gay, ředitel John Quincy Adams Society, a poznamenává, že ať ... vyhraje kdokoli, Evropa musí začít dělat zásadní rozhodnutí sama za sebe – částečně i to, kolik toho může udělat pro svou vlastní bezpečnost, pokud a kdy americká podpora začne ustupovat...“

Bylo těsně před volbami a v článku byla i úvaha, pokud vyhraje Trump, co udělá? Uvádí: "Pokud Trump vyhraje, dojde k brzkému tlaku na mírové urovnání. Nesplní všechny ruské požadavky, ale Rusko je stále může prozatímně přijmout v naději, že je Ukrajina (a Polsko) odmítnou a Trump pak Ukrajinu opustí," říká Anatol Lieven, vedoucí programu Eurasie Quincyho institutu.

"Pak budeme muset zjistit, zda Trump a jeho administrativa mají schopnosti a výdrž k vedení komplikovaného a napjatého vyjednávacího procesu."

"Pokud Harrisová vyhraje," dodává Lieven, "bude také usilovat o mír, ale proces bude mnohem pomalejší a váhavější, podmínky nabídnuté Rusku budou mnohem horší a Rusko bude pokračovat v opotřebovávání Ukrajinců v naději na drtivé vojenské vítězství."

"V tomto případě bude vše záviset na vývoji války na zemi a na tom, zda by Harrisová byla ochotna drasticky eskalovat, aby se pokusila odvrátit ukrajinský kolaps," říká Lieven.

"Každý, kdo říká, že ví, co by Donald Trump udělal s Ukrajinou, lže nebo má iluze. Sám Trump to neví," říká Justin Logan, ředitel obranných a zahraničněpolitických studií na Cato Institute...“

Rusové po zvolení Trumpa neočekávají, že by se situace změnila k lepšímu. Dobře to vystihl 7.11. 2024 (<https://aif.ru/politics/world/risk-eskalacii-na-ukraine-vyros-kak-pobeda-trampa-povliyaet-na-hod-svo>) Dmitrij Suslov, zástupce ředitele Centra pro komplexní evropská a mezinárodní studia.

Mj. uvedl, že Američané „... se domnívají, že je nutné soustředit úsilí na hlavní směr – boj proti Číně. Proto je třeba se co nejvíce zbavit ostatních druhotných závazků a přesunout jejich břemeno na spojence. V případě Ukrajiny republikáni říkají, že by se toto břemeno mělo přesunout na Evropu.

Uvědomují si, že Spojené státy nemohou protahovat několik válek najednou, že konflikt na Ukrajině oslabil americký vojenský potenciál, pokud jde o konfrontaci s Čínou, že neexistuje dostatečná průmyslová základna na výrobu dostatečného množství zbraní a vojenského vybavení, aby to stačilo Ukrajině, Izraeli, Tchaj-wanu a samotným Spojeným státům na potenciální konflikt s Čínou. A podle toho si musíte stanovit priority.

A oni si tyto priority stanovují. Na prvním místě jsou samotné Spojené státy. Pak Tchaj-wan a boj proti Číně, pak Izrael a teprve na posledním místě je Ukrajina. Podpora Kyjeva by měla být přesunuta na Evropany, věří republikáni, a ne placena z vlastní kapsy.

... mluví o konci ukrajinské krize, nemluví o řešení této krize. Říkají pouze, že je nutné zastavit palbu, nastolit příměří a zmrazit konflikt. A navíc to doprovázejí řečmi o další militarizaci Ukrajiny, o dalším sblížení Ukrajiny s NATO.

... je to pro Rusko kategoricky nepřijatelné. ...V žádném případě nenaznačují takovou možnost ukončení krize, která by Rusku umožnila dosáhnout cílů, které si stanovilo - neutrální status na trvalém základě a demilitarizaci Ukrajiny.

Republikáni se ve skutečnosti snaží vnutit Rusku když ne strategickou porážku, tak nedostatek vítězství, nedostatek řešení této otázky. Navíc zachování vojensky silné, prozápadní, integrované spolu s NATO (bez ohledu na formální členství) Ukrajiny, bez ohledu na to, v jakých hranicích, je strategickým vítězstvím Západu..“

Někteří republikánští hlupáci mají nápad, že by se mohlo Rusko stát spojencem USA proti Číně. A že kvůli tomu by dokonce bylo možné učinit Moskvě vážné ústupky ohledně Ukrajiny. Je to reálné?

„... Vyjádřili to Trumpův viceprezident J.D. Vance, Tucker Carlson a někteří další. Jedná se o dlouhodobou myšlenku. Sdílí ji i Trump. To je však naprosto nerealizovatelné. Za prvé, nemají Rusku co nabídnout. Za druhé, Rusko neohrozí své existenčně důležité vztahy s Čínou kvůli kdoví čemu...“

Není od věci uvést, co vydali 8. 11. 2024 na forum.24: „...Ruský prezident Vladimir Putin popsal podmínky míru na Ukrajině, které se podobají návrhům, které zvažuje tým zvoleného prezidenta Spojených států Donalda Trumpa. Podle ruského nezávislého webu Agentstvo Putin ve čtvrtek (tj. 7.11. 2024) prohlásil, že „regiony, které jsou součástí Ruska, by měly zůstat v Rusku“. Neutrální status Ukrajiny zůstává klíčovou podmínkou mírového řešení války, dodal. Trumpův tým zvažuje odmítnutí plánů Ukrajiny vstoupit do NATO na dobu nejméně 20 let...“

Wall Street Journal o ukončení konfliktu na Ukrajině

Přechodná čili provizorní administrativa nově zvoleného prezidenta Trumpa prý vypracovala nový plán na ukončení konfliktu na Ukrajině. Plán byl hotov již v okamžiku když se Trump dozvěděl, že vyhrál, uvedl Wall Street Journal (WSJ).

Co je v plánu Trumpovců?

Třeba navrhuje zmrazit linii dotyku a vytvořit podél ní demilitarizovanou zónu.

Nemají zájem do zóny poslat Američany.

Ať si jednotky z této zóny zaplatí pitomci z Evropy. Jde o Poláky, Němce, Brity a Francouze. Ukrajina se zaváže, že v příštích 20 letech nevstoupí do NATO. Ale bude masivně vyzbrojena zbraněmi.

USA jsou připraveny vycvičit ukrajinskou armádu a poskytnout Kyjevu další formy podpory, ale hlavní mírové operace případnou na bedra Evropy.

Trump vyzve Rusko, Ukrajinu a Evropskou unii, aby se samy dohodly na mírovém urovnání konfliktu. Rusko si ponechá kontrolu nad částí území Ukrajiny.

Uvidíme, co z tohoto nápadu bude.

Biden se snaží podpořit zabíjení na východní frontě

Hodně jsem si všímal jak po světě reagoval kdo mohl na vítězství Trumpa ve volbách. Zvláště jsem si všímal textů ze 7. listopadu. Zvláště chutné byly spekulace o Ukrajině.

Pro Trumpa je obtížné rychle změnit politickou setrvačnost americké vlády a jeho dopad na současnou eskalaci konfliktu.

Současný americký prezident Joe Biden se pokusí znepríjemnit Trumpovy mírové rozhovory. Zbývají mu na to necelé tři týdny. Dal zelenou, aby ukrajinští nacionalisté mohli s radostí vypouštět rakety dlouhého doletu ATACMS k útokům na cíle uvnitř Ruska. Jedná se o promyšlený krok, protože tím ještě více podpoří rostoucího napětí.

Rakety ATACMS spustily gejzír komentářů, ale jenom málo z nich říká něco nového. Prostě doletí o něco dál než dosavadní materiál dodaný ze Západu. Většina komentářů se snaží ospravedlnit to, co Kreml nazývá eskalací.

Mezi nejsměšnější komentáře patří povídání od chlapíka z Austrálie:

„ ... Rusko chce znovu získat více než 500 kilometrů čtverečních území zabrané Ukrajinou... Západní agentury se domnívají, že mezi 50 000 vojáky, kteří se shromažďují na ruské straně, je i několik tisíc severokorejských vojáků.

Zapojení Severní Koreje může být hlavním důvodem, který povede k odstranění omezení ATACMS. Kromě posílení šancí Ukrajiny na udržení svého postavení na ruském území může tento krok také odradit Severní Koreu od vyslání dalších vojáků.

Severokorejská přítomnost také poskytuje určité ospravedlnění pro americké rozhodnutí a rozptyluje obavy, že by to mohlo být Ruskem označeno za eskalaci...“

Něco tak hloupého napsal Jon Richardson. Je hostujícím členem Centra pro evropská studia na Australské národní univerzitě.

Vzhledem k tomu, že oficiální Austrálie je politickou kolonií USA, proamerický svatouškovský komentář nepřekvapí. Hlavní nesmysly Richardsonovy snahy o mudrování jsou tyto:

a) Zapojení Severní Koreje může být hlavním důvodem, který povede k odstranění omezení ATACMS - je nesmysl. Počet korejských vojáků je více méně bezvýznamný. Jedná se o pěšáky, nic více. Čeká je klopotná práce na malém prostoru čistit lesy, křoviska, vesnice a skupinky rozstřílených venkovských objektů,

b) ATACMS prý může také odradit Severní Koreu od vyslání dalších vojáků? To je směšné, protože Korejci budou na frontě, tedy na dostřel běžného dělostřelectva, ne 700 km daleko,

c) Ospravedlnění, že severokorejská přítomnost poskytuje určité ospravedlnění pro americké rozhodnutí dodat ATACMS je směšné, protože na Ukrajině jsou tisíce žoldáků ze západních států a Poláci se přímo chlubí, že žoldáky na svém území cvičí. Již řadu let jde o mezinárodní konflikt pod vedení instruktorů a zpravodajců USA.

Tak hloupý jako Richardson naopak není Stephen Bryen, který působil jako personální ředitel podvýboru pro Blízký východ Výboru pro zahraniční vztahy Senátu USA a jako náměstek ministra obrany pro politiku.

Bryen se domnívá, že Joe Biden dostal Donalda Trumpa z nesnází. Trump v prezidentské kampani tvrdil, že by mohl rychle ukončit válku na Ukrajině a vynutit si jednání mezi Kyjevem a Moskvou. Tento závazek je nyní představitelnější díky rozhodnutí Bidena vypustit skrze rakety ATACMS na Rusko, píše na <https://weapons.substack.com/p/biden-got-trump-out-of-a-jam>.

V noci na 18. listopadu, jen několik hodin po veřejném oznámení povolujícím úderu na ruském území, Ukrajinci vypálili pět nebo šest raket ATACMS kamsi do Ruska.

Myšlenka použití ATACMS je záměrně provokativní a Bidenova administrativa ji využívá k blokování jednání mezi Ukrajinou a Ruskem. Bidenovým záměrem je prodloužit válku a znemožnit, nebo téměř znemožnit, aby Trump uzavřel dohodu.

Bryen píše: „Nevíme, jakou mohou mít rakety ATACMS na Ukrajině. Pravděpodobně jich nebude více než pár desítek, i když neexistují žádné potvrzené informace...“

Nicméně je dobré mít na paměti, že Evropané byli o Bidenově rozhodnutí informováni předem, a proto německý kancléř Olaf Scholz, který stojí v čele neúspěšné vlády, zavolal Putinovi a v den veřejného oznámení povolení ATACMS řekl, že Německo nedodá rakety Taurus na Ukrajinu, a to bez ohledu na rozhodnutí USA o ATACMS.

Z válečného hlediska nebude mít použití ATACMS žádný dramatický dopad na válku... odpálení ATACMS nemá ve skutečnosti s válkou nic společného, alespoň prozatím. Mohl by být útok ... varováním pro Rusy? Možná, ale plýtvat 30 miliony dolarů na varování mi přijde nesmyslné....

Dá se předpokládat, že Biden... pravděpodobně doufá, že to vyvolá širší válku a následnou intervenci NATO na Ukrajině. To je součástí kalkulu Bílého domu.

Je pochybné, že Rusko právě teď zaútočí na Evropu jako odvetu. Na Ukrajině je spousta dobrých cílů, na které by Rusové mohli odpovědět.

Trumpem nominovaný poradce pro národní bezpečnost Mike Waltz říká, že Bidenovo rozhodnutí Trumpovi nepomůže ukončit válku na Ukrajině. Waltz říká, že ho Bidenova administrativa neinformovala o rozhodnutí ATACMS, což je porušení běžného protokolu, v němž jsou nastupující úředníci informováni o otázkách národní bezpečnosti a často se jich ptáme na jejich názory. Biden a jeho lidé neudělali ani jedno, a to záměrně.

Trump má nyní výmluvu, že nemůže vyřešit ukrajinský problém, dokud budou rakety ATACMS a další zbraně používány Ukrajinou, s pomocí techniků NATO a zpravodajských aktiv.

Možná se po 20. lednu může pokusit toto rozhodnutí zvrátit, ale do té doby se může stát hodně, co by mohlo zabránit jednáním jakéhokoli druhu, jmenovitě porážka Ukrajiny a pád Zelenského vlády.

Nyní se zdá, že Biden si udělá, co bude chtít, aniž by se poradil s Trumpem. Bidenův slib hladkého předání vlády se ukazuje jako neupřímný a klamný...“

Podminovali pověst USA

Sotva bidenovská administrativa pomstychtivě souhlasila s nasazením raket ATACMS proti Rusku, Washington Post slavnostně ohlásil 19. 11. 2024, že Biden schválil dodávku protipěchotních min na Ukrajinu, čímž zrušil svou vlastní politiku.

(www.washingtonpost.com/national-security/2024/11/19/biden-landmines-ukraine-russia/)

Je doslova komické, že v roce 2022 Biden zrušil Trumpovo povolení k používání protipěchotních min ozbrojenými silami Ukrajiny a zákaz obnovil. A nyní si to "rozmyslel". Vyvolal tím kritiku ze strany skupin pro kontrolu zbraní. Více než 160 zemí podepsalo mezinárodní smlouvu zakazující jejich používání s tím, že nerozlišující zbraně mohou Rusko i Ukrajina s velkou chutí sázeli do země miny stejně pilně jako by to byla mrkev. Miny patří k tomuto prostoru stejně jako socha svatého Petra k Vatikánu. Neboť první pozemní nášlapné miny byly nasazeny ruskou armádou již v krymské válce během obléhání přístavu a pevnosti Sevastopol v letech 1854–1855. Úspěšně vytvářeli třeba z britských vojáků slušivě potrhané mrtvoly.

Miny mají být údajně "neperzistentní", což znamená, že miny se samy zničí nebo ztratí výbušný potenciál vybitím baterie, a miny se stanou během dnů nebo týdnů, nefunkční. To snižuje nebezpečí pro civilisty. Tak to napsali ve Washington Post. Velmi humorné je, že ukrajinští politici se zavázali, že miny nebudou rozmisťovat v hustě obydlených oblastech. Experti na kontrolu zbraní uvedli, že i neperzistentní miny představují bezpečnostní riziko. Kromě toho lze miny nastavit na maximální dobu aktivity nebo upravit spouštěcí mechanismus.

Informaci sdělily 4 úředníci pod podmínkou anonymity, aby to nemusel Bílý dům oznamovat informaci jako první.

Dojemné je jak deník omlouval Bidena: „... Biden se zdráhal dodat Ukrajině miny tváří v tvář obavám ve své vlastní administrativě a ze strany široké škály zastánců protiminové politiky... Pokrok Ruska na bojišti v posledních měsících však donutil Bílý dům najít nové způsoby, jak Kyjevu pomoci, zejména po vítězství nově zvoleného prezidenta Donalda Trumpa, který slíbil, že konflikt dovede k rychlému konci...“

Nikdo nezajistí ani nezjistí jaké miny skutečně skončí na Ukrajině. V deníku např. napsali, že „... Spojené státy poskytly Ukrajině Claymores, typ protipěchotních min, které jsou umístěny nad zemí a spuštěny operátorem, takže jsou přípustné podle konvencí o zákazu min, pokud jsou používány správně...“

Že smlouvy a úmluvy jsou v čas krize nepodstatné svědčí i to, že ani Rusko, ani USA nejsou státy ze 164 smluvních stran Ottawské úmluvy, známé také jako Smlouva o zákazu min, která zakazuje rozmístění a přepravu protipěchotních min. Zajímavé je, že Ukrajina je teoreticky signatářem Smlouvy o zákazu min.

Úsměvné je, že "je to šokující a zničující vývoj," řekla Mary Warehamová, zástupkyně ředitele divize pro krizové situace, konflikty a zbraně v Human Rights Watch.

Kdo ví, kolik min potají bidenovská administrativa potichu dodala ukrajinským nacionalistům, které vojensky podporuje již od roku 2014?

Velmi komické je, že užvaněný Biden kritizoval, když Trumpova administrativa v roce 2020 zvrátila politiku Obamovy éry, poukázala na potřebu strategického využití min v boji proti protivníkům, jako je Rusko a Čína. Biden jako prezidentský kandidát Trumpovo rozhodnutí označil za bezohledné".

Dnes ve snaze prodloužit válku na Ukrajinu chce Bidenova administrativa miny kyjevské armádě dodat.

Bidenovská zbrojní ofenzíva je až hysterická

Podle amerických vládních představitelů je Biden připraven urychlit dokončení téměř 6 miliard dolarů americké válečné pomoci Ukrajině před Trumpovou inaugurací.

V českém tisku (opět 7. 11. 2024) vyšel článek „Bidenovo loučení. Ještě před nástupem Trumpa pošle Kyjevu zbraně za miliardy“ na echoprime.cz. V článku je uvedeno:

„Tým amerického prezidenta Bidena chce Ukrajině dodat ještě před koncem funkčního období zbraně a munici za více než šest miliard dolarů. Zřejmě se obává, že by jeho nástupce Donald Trump mohl nevyčerpanou pomoc Kyjevu zkrátit. Jde o peníze z dubnového balíčku v hodnotě 61 miliard dolarů.“

Dva nejmenovaní představitelé americké administrativy serveru Politico sdělili, že Bidenova vláda plánuje do dne Trumpovy inaugurace uspišit vojenskou pomoc Ukrajině. Zbývá vyčerpat více než šest miliard z 61 miliard dolarů, které obsahoval balík pomoci schválený v dubnu kongresem. Jeho schvalování trvalo několik měsíců a provázely ho vnitropolitické spory. Se systémem podpory nesouhlasili především někteří republikáni.

Problém je, že obvykle trvá měsíce od oznámení pomoci, než se munice a další vojenské vybavení dostanou na Ukrajinu. Je tedy pravděpodobné, že velká část této pomoci by do Kyjeva dorazila až po jmenování Trumpa prezidentem, který by tak mohl zásilky ještě zastavit. Trumpova inaugurace je plánována na 20. ledna příštího roku.

„Každý měsíc posíláme to, co průmysl dokáže vyrobit, ale problém je v tom, že tyto věci můžete posílat pouze v okamžiku, kdy jsou vyrobeny,“ řekl Mark Cancian, bývalý úředník ministerstva obrany odpovědný za rozpočet, který nyní pracuje v Centru pro strategická a mezinárodní studia. „Vláda by mohla sáhnout do zásob a poslat vybavení rychleji, ale není jasné, zda by to Pentagon chtěl udělat, protože by to ovlivnilo jeho vlastní připravenost...“

Oprávenší žoldníci dostali zelenou

Podle agentur Reuters a CNN američtí představitelé 8. 11. 2024 uvedli, že Bidenova administrativa se ke konci svého funkčního období rozhodla umožnit americkým obranným dodavatelům údržbu a opravy zbraní poskytnutých americkým ministerstvem obrany přímo na Ukrajině.

Podle CNN byla nová politika schválena začátkem listopadu před volbami. Americký představitel, který hovořil pod podmínkou anonymity, řekl, že kontraktorů bude málo a daleko od frontových linií a nebudou zapojeni do bojů. Dodavatelé pomohou zajistit, aby zařízení dodané USA "mohlo být rychle opraveno, když je poškozeno, a udržováno v případě potřeby," řekl úředník.

Omezení údržby zbraní podporovaných Ukrajině zpomalilo tempo oprav. Vzhledem k tomu, že Spojené státy poskytují Kyjevu sofistikovanější zbraňové systémy, jako jsou stíhačky F-16 a systémy protivzdušné obrany Patriot, tato omezení způsobila ukrajinské straně stále větší potíže.

Podle Wall Street Journal se Ukrajina v minulosti snažila udržovat další zbraně podporované Spojenými státy a většinu opravárenských prací provedla ukrajinská strana prostřednictvím videokonferenčních hovorů se zahraničními odborníky na údržbu, nebo byla technika přepravena tisíce kilometrů z frontové linie do Polska, Rumunska nebo jiných zemí NATO k opravám. Trvalo to dlouho a mělo za následek zpoždění návratu těchto zbraní do služby. Další americký představitel uvedl, že rozhodnutí amerického ministerstva obrany je v souladu s akcemi amerického ministerstva zahraničí a americké agentury pro mezinárodní rozvoj, které již na Ukrajině rozmístily americké dodavatele.

Pokud povolení bidenovské smečky pouštět do vnitrozemí Ruska rakety ATACMS s delším doletem lze považovat již za přímé zapojení USA do bojů, povolení logistických operací americké strany přímo na Ukrajině je ještě přímější rozsáhlé zapojení americké vojenské logistiky do bojů na Ukrajině. Protože i oprava vojenské techniky je bojovou činností, posilování vojenských operací.

Mírový hlavolam ve stádiu uvažování bez výsledku

Plánovači tajných služeb a Pentagonu pečlivě provádějí prognostické hry s cílem jak vyvolat a udržet eskalaci bojů na Ukrajině ještě než nastoupí na trůn Trump.

Naopak republikánský senátor Marco Rubio, podle médií favorit na post ministra zahraničí v Trumpově nové administrativě, přednesl 6. listopadu v televizním projevu: „... Financujeme patovou situaci, která vyústila ve ztráty na životech..... A Ukrajina bude potřebovat 100 let, aby znovu vybuodovala vše, čemu čelí. ”

Naprostu obecně se předpokládá, že Rusko a Ukrajina musí zmrazit současnou frontu a zahájit mírové rozhovory. Poleví vojenská podpora a pokud Ukrajina nebude spolupracovat s Trumpem, zastaví vojenskou pomoc Ukrajině; Pokud Rusko nebude naslouchat, zvýší vojenskou pomoc Ukrajině.

Aby to zkomplikovali musí demokraté maximálně ukrajinské nacionalisty materiálně vyhecovat.

Cílem je snaha, aby ruská strana byla ukrajinskými raketami dopadajícími na ruské vnitrozemí, rozrušena na nejvyšší míru, než nastoupí Trump.

"Trump bude velmi zklamán, až si uvědomí, že Putin s kompromisem nespěchá, protože možnost mírového kompromisu prostě neexistuje," doufá předseda zahraničněpolitického výboru ukrajinského parlamentu Merežko.

Ukrajinská strana se proto těší, že pokud Rusko odmítne Trumpovo zprostředkování, USA zvýší vojenskou podporu Ukrajině.

Tiskový tajemník ruského prezidenta Dmitrij Peskov již dříve uvedl, že Rusko si o nově zvoleném prezidentovi Spojených států nedělá žádné iluze.

Kortunov, akademický ředitel ruské Rady pro mezinárodní záležitosti, varoval, že politická setrvačnost americké vlády je velmi silná a jen tak se "neotočí", a to je skutečná překážka.

Kortunov se domnívá, že v krátké době bude pro Trumpa obtížné změnit systémovou podporu amerického vojenského a diplomatického systému pro Ukrajinu. Proto stojí za to věnovat pozornost pouze postupným úpravám politiky.

Podle kvantitativních údajů Kielského institutu pro světovou ekonomiku přesáhla celková hodnota vojenské pomoci Bidenovy administrativy Ukrajině od února 2022 výše 40 miliard dolarů, což je více než dvojnásobek celkové pomoci Německa a Velké Británie, druhého a třetího největšího vojenského dárce. Mír na Ukrajině Trumpa zajímá jenom proto, že nechce vyhazovat peníze za podporu zbytečné války. Ať tuto válku si podporují Evropané, pokud jsou tak hloupi.

Tyto úvahy chce administrativa zaštit'ující se nemohoucím Bidenem Trumpovi maximálním způsobem znepríjemnit.

Pro pořádek dodávám: Rusko usiluje o přátelskou Ukrajinu bez jakéhokoli spojení s NATO.

Někteří Trumpovi spojenci, jako je America First Policy Institute, prosazují dvacetiletou pauzu, než bude Ukrajina moci vstoupit do NATO. To je spíše nemožné, protože Rusové chtějí NATO mimo Ukrajinu. Domnívám se, že Rusko je připraveno vyjednat o něčem menším, pokud válku vyhrává.

Co mohou evropští idioti zaplatit?

K "mírovým plánům" navrhovaným Trumpovým týmem nemá Evropa co říct. "Evropské síly", spíše než síly NATO nebo OSN, by mohly jít do demilitarizované zóny Ruska a Ukrajiny, aby udržovaly pořádek. Samozřejmě za evropské peníze.

Trump může Ukrajině přispívat symbolickou částku a chtít, aby Evropská unie a Velká Británie se podělily o náklady na původně americkou pomoc Ukrajině.

CNN poukázala na to, že asi 29 miliard dolarů ukrajinských výdajů na americké zbraně pochází z ekonomické podpory Evropské unie a Velké Británie, takže USA jsou příjemcem. Ať hloupí Evropané platí za svou omezenost.

Generál v.v. Harald Kujat narozený 1. března 1942, byl mimo jiné generálním inspektorem Bundeswehru a jako předseda Vojenského výboru NATO nejvyšším vojenským důstojníkem NATO. Současně působil jako předseda Rady NATO-Rusko a Rady náčelníků štábů Euroatlantického partnerství. Slušně řečeno je smutný z geopolitického vývoje na tzv. Západě. Jeho aktuální rozhovor publikovaný 23. listopadu 2024 s názvem „Evropané musí podpořit Trumpa v jeho úsilí dovést válku na Ukrajině k mírovému konci“ má ústřední téma Trump oznámil, že jako budoucí prezident ukončí válku na Ukrajině. Rozhovor byl publikován ve švýcarském intelektuálním elektronickém médiu (https://zeitgeschehen-im-fokus.ch/de/newspaper-ausgabe/nr-19-vom-23-november-2024.html#article_1755).

Neoficiálně je trumpovský plán zhruba tento: Rusko by si mělo ponechat dobytá území. Podél současné fronty má být zřízena demilitarizovaná zóna a má být posílena ukrajinská obrana, aby se zabránilo další ruské invazi. Zbytek Ukrajiny by zůstal nezávislým státem, který vyhláší neutralitu vůči Rusku a nevstupuje do NATO ani do žádné z jeho organizací. Co to znamená pro Evropu?

Generál říká: „... Zdůrazňuji, že se má jednat o vojska evropských států. To by mohlo znamenat, že jsou to vojáci ze zemí NATO, ale ne jednotky NATO pod velením NATO. Nicméně si myslím, že je to riskantní, protože lidské nebo technické selhání by mohlo vytvořit situaci, která by se mohla vyvinout v eskalaci, která již nebude politicky kontrolovatelná a povede k vojenské konfrontaci s Ruskem. Lze si také představit, že takovou situaci vyprovokuje válčící strana.

Proto bych upřednostnil silnou misi OSN v rámci modrých přileb podle článku 7 Charty OSN. Nicméně, jak ukazují zkušenosti z balkánských válek, mise OSN mají velké nevýhody. Především proto, že OSN nemá efektivní velitelskou strukturu a těsnou politickou kontrolu mise. Kromě toho státy, které mají vhodné vojenské kapacity, jako je Indie, Brazílie, Egypt, Rakousko, Švýcarsko nebo Irsko, s tím musí souhlasit...

Na otázku: Některé evropské země, jako je Německo, chtějí pokračovat ve své finanční a vojenské podpoře Ukrajiny. Požaduje se, aby také převzali předchozí podíl v USA, pokud Trumpova administrativa přestane svou podporu. Může Evropa nahradit USA? - generál Kujat odpověděl:

„... Ukrajina potřebuje peníze, potřebuje vojenské vybavení, zbraně a munici, ale především jí chybí vojáci... Téměř polovina ukrajinského státního rozpočtu je financována Západem.

Jakékoli zpoždění nebo snížení toku finančních prostředků by mohlo vést ke státnímu bankrotu, ačkoli samotná Ukrajina významně přispívá k jejím finančním problémům všudypřítomnou korupcí. Dokud válka trvá, je Ukrajina závislá na komplexní vojenské podpoře Západu. Obnova a hospodářská obnova země bude v nadcházejících letech vyžadovat velké a dlouhodobé odhodlání, zejména ze strany Evropanů.

USA však nedodávají pouze peníze a zbraně. Významně přispívají k výcviku ukrajinských vojáků, poskytují včasný průzkum a údaje o cíli a hrají rozhodující roli v operačním plánování. Evropské státy nemohou tyto služby poskytnout. Evropští politici by si měli ujasnit, co to znamená pro Ukrajinu, než začnou dávat nabubřelé sliby. Nejenže by zahltili finanční a materiální kapacitu svých zemí, ale museli by také převzít odpovědnost za vojenskou porážku Ukrajiny. Mimochodem, Evropané by si tuto možnost mohli uvědomit pouze v případě, že Trumpovy mírové snahy selžou, protože je odmítne válčící strana, nebo pokud jednání, která naplánoval, zůstanou bezvýsledná.

Evropané mají v podstatě jen jednu racionální možnost: musí se semknout s naším nejbližším spojencem a podpořit Trumpa v jeho úsilí dovést válku k mírovému konci. Maďarský premiér Orbán, který byl za svou mírovou misi masivně kritizován, má k tomu ty nejlepší předpoklady. Evropská unie a evropské vlády mají tváří v tvář Orbánovi co dohánět. Ukazuje se, že Orbánova iniciativa zahájit mírová jednání v přímých rozhovorech se stranami konfliktu v ukrajinské válce a hlavními mocnostmi Čínou a USA si zaslouží nejvyšší uznání.“ K otázce použití raket s doletem několika stovek kilometrů Ukrajinou, generál uvedl: „... Ukrajina je však zcela závislá na podpoře západních specialistů při rozmístování a plánování cílů útoků západními zbraňovými systémy dlouhého doletu na strategické cíle v ruském vnitrozemí. Ti, kteří poskytují tuto personální a materiální podporu, dělají velký krok k přímé účasti ve válce.

Myslím, že kancléř rozpoznala rizika a učinila racionální, strategicky správné rozhodnutí, když odmítla dodat Ukrajině řízené střely Taurus...

Je legitimní se ptát, zda je americká vláda připravena podstoupit riziko velké evropské války kvůli kritické situaci na Ukrajině, která se stává stále neudržitelnější navzdory masivní podpoře Západu, zejména proto, že ví, že tyto rakety, stejně jako dosud dodané zbraně, nemohou zvrátit strategickou situaci ve prospěch Ukrajiny...“

O mírových jednáních generál zdůraznil: „... Je trapné, že v této vysoce výbušné situaci se naděje těch, kteří chtějí bezpečnost a mír, opírají o Putina a Trumpa, aby zabránili velké evropské válce s rizikem jaderné eskalace. Putinovi v očekávání, že bude reagovat klidně a umírněně, a Trumpovi v očekávání, že zvrátí Bidenovo rozhodnutí, jak oznámil...“

O primitivnosti amerického podporování ultranacionalistických fašizujících sil a politické neschopnosti politiků EU píše generál Kujat jemně až soucitně, aniž by dal najevo pohrdání: „... Válka na Ukrajině přivedla Evropu na křižovatku. Protože tato válka není jen o bezpečnost a územní celistvost Ukrajiny, ale také o evropský bezpečnostní a mírový řád, ve kterém mají své místo všechny státy evropského kontinentu. Stále zřetelněji se však projevují také dramatické globální ekonomické důsledky této války pro Evropu jako průmyslovou a ekonomickou lokalitu. Člověk by se neměl nechat oklamat; nejde o společné hodnoty s Ukrajinou. Ukrajina nebrání naši svobodu a naši bezpečnost, ani nejde o tzv. mezinárodní řád založený na pravidlech, jde především o lid Ukrajiny a budoucnost našeho kontinentu.“ Německý generál v.v. Harald Kujat, bývalý předseda Vojenského výboru NATO, byl nejvyšším vojenským důstojníkem NATO. Jeho střízlivá slova poskytují pravdivý obraz situace.

Dokládají, jak primitivní jsou čeští i evropští politici, kteří jsou právě u moci.

Dovolují si připomenout, že zdravotnictví, školství a sociální systémy v EU kvůli ukrajinské válce, přišly již o 124 miliard eur. Ale to prý nestačí. Politický zločinec - evropský komisař pro spravedlnost Didier Reynders, koncem listopadu 2024, to tvrdil na zasedání Evropského parlamentu ve Štrasburku.

Trump a Rusko v širších souvislostech a kamarádi z CIA

Andrew Korybko, americký politolog žijící v Moskvě, se specializuje na globální systémový přechod k multipolaritě. Má doktorát z politologie z Moskevského státního institutu mezinárodních vztahů.

Jeho článek dne 1. listopadu 2024 na webu Asia Times reagoval na ukrajinské problémy velmi rozumně.

Upozornil, že očekávání kolem jednání Trumpa s Putinem, resp. Ruskou federací, je deformováno konspiračními žvásty CIA a bidenovské administrativy. Vychází to z

konspirační teorie "Russiagate", která tvrdí, že Trump byl buď ruským agentem, nebo byl Putinem během svého prvního funkčního období snadno manipulovatelný. Je to blbost, protože Trump uvalil na Rusko více sankcí, než kterýkoli americký prezident před ním až do Joe Bidena.

Trumpovi se nepodařilo splnit předvolební sliby o zlepšení vztahů s Ruskem kvůli tlaku, který vůči němu vyvíjelo obvinění z Russiagate. A kvůli způsobu, jakým někteří členové americké vojenské, zpravodajské a diplomatické byrokracie pracovali pro "hluboký stát".

Od roku 2016, po nástupu Donalda Trump v Bílém domě, mafie amerických oligarchů čili „hluboký stát“ (Deep State) dostal strach. Nový prezident se netajil tím, že ukončí klientelistické posluhování tajných služeb oligarchům a propustí část aktérů.

V reakci na to někteří politici a vedoucí představitelé zpravodajské komunity – hlavně CIA, ředitel National Intelligence (DNI) a Cyber Agentura pro bezpečnost a infrastrukturu (CISA2) zorganizovali proti němu příběh Russiagate. V něm Trump a jeho doprovod byli obviněni z udržování vztahy s Moskvou, což ohrožovalo národní bezpečnost. Zároveň bylo obviněno Rusko zasahování do amerických voleb. Přes mediální štvanici nikdy nebylo nic prokázáno. V březnu 2019, po dvou letech vyšetřování, a poté Robert Mueller, který vyslechl téměř 500 svědků, bývalý ředitel FBI (2001-2013), jmenovaný zvláštním prokurátorem, předložil svou zprávu. Výsledek: „...neexistence jakékoli tajné dohody mezi týmem kandidáta Republikánské strany a ruské strany během prezidentských voleb z roku 2016“ a že šetřením „nebylo zjištěno, že členové Trumpova volebního týmu se spikli nebo byli koordinováni s ruskou vládou v její činnost v oblasti zasahování do voleb.“

John MacLaughlin - bývalý úřadující ředitel CIA (2004) – řekl v televizním pořadu ITV, že americké služby neměly důkaz, že Trump byl Putinův agent, ale stále si to myslí, že Putin s ním manipuluje!

Poté na začátku prosince 2019 generální inspektor Ministerstvo spravedlnosti (DoJ), Michael Horowitz, předává Kongresu zpráva o téměř 500 stranách týkající se nesrovnalosti spáchaných FBI při vyšetřování štvanice zahájené v roce 2016 proti Donaldu Trumpovi a jeho týmu kampaň. Jeho svědectví je ohromující, pokud jde o chování federálů. Jeho zpráva ukazuje, že agenti a část hierarchie FBI byli vinni neobjektivními tvrzeními.

V květnu 2023, John Durham, zvláštní prokurátor ministerstva spravedlnosti, odpovědný za přezkoumání spisu, uzavírá že FBI nikdy neměla zahájit vyšetřování údajné tajné dohody Donalda Trumpa a Ruska, protože od konce října 2016 neměla FBI sebemenší začáteční důkaz, který by mohl ospravedlnit zahájení a vyšetřování.

Několik zdrojů tvrdí, že zpravodajská komunita Spojených států, zejména CIA, nezákonně využívala zahraniční služby proti poradcům Trumpa dlouho před létem 2016. Podle zdrojů v blízkosti vyšetřování vedeného komisí pro zpravodajství Sněmovny reprezentantů, americké služby se zeptaly svých protějšků Pět očí - Five Eyes (USA, Velká Británie, Kanada, Austrálie a Nový Zéland) ke sledování Trumpa. Zahraniční služby ale neobjevily důkazy tajné dohody mezi Trumpem a Ruskem. Nicméně byli pověřeni CIA, aby vytvořili padělek tajné dohody. FBI prováděla též nezákonné odposlechy, nastrčení proti generálu Miku Flynnovi. Matt Taibbi řekl Fox News, že příběh o tajná dohoda mezi Trumpem a Ruskem představuje stejný typ obvinění z ukrývání iráckých zbraní hromadného ničení (ZHN) ospravedlňující invazi do Iráku (2003).

John Brennan, bývalý ředitel CIA, je jedním z těch, kteří nejvíce přisuzovali vinu Donaldu Trumpovi, i když věděl, že je to lež. S největší pravděpodobností to byl on, kdo zahájil destabilizační operaci, která trvá dodnes.

S nadhledem lze říci: Z pohledu Trumpovy první administrativy je zřejmé, že je obklopen převážně lidmi z "hlubokého státu", nejtýpějšími příklady jsou John Kelly, šéf štábu, a Bolton, poradce pro národní bezpečnost atd., který brzy opustil Trumpa a dokonce se postavil na stranu Demokratické strany.

Tentokrát se zdá, že Trump veřejně prohlásil, že chce vyřešit problém "hlubokého státu", což je jedna z největších výzev, kterým čelí. Zvláštní obavy vyvolává, zda personál, který si vybral tentokrát, již není součástí "hlubokého státu". Pokud bude pokračovat ve jmenování personálu "hlubokého státu" může to znamenat, že je pro něj obtížné dělat něco nového; A pokud přijde jiná skupina lidí, může vypuknout násilný konflikt. Publicista František Roček upozorňuje, že lidé z tzv. hlubokého státu jsou značně univerzální. Ochránují a udržují v chodu základní mocenské machinace. Stávají se republikánští či demokratičtí podle potřeby a na dobu, jak to vyhovuje machinacím tzv. hlubokého státu.

Lhaní na ochranu klanu Bidenů

Proto udělaly americké služby vše, aby Trump nebyl znovu zvolen na druhé funkční období. V únoru 2020 kancelář ředitele Národní zpravodajské služby informoval komisi pro tajné služby Sněmovny reprezentantů uvedl, že Rusové opět zasahovali do volby ve prospěch Trumpa, opět bez důkazů... Pak zpravodajská komunita pokračoval ve svých manipulacích, ale byl Trump odhalen při činu kvůli aféře Huntera Bidena, ve kterém několik bývalých úředníků CIA produkovalo falešná svědectví prohlašující, bez podpůrných důkazů, že data z notebooku syna viceprezidenta Bidena byla ruská dezinformace, aby Biden mohl volby vyhrát v roce 2020 proti Donaldu Trumpovi.

Opět v březnu 2024 v rámci a vyšetřování impeachmentu Joea Bidena po zpronevěře svého syna, kterou zakryl, a falešná svědectví bývalých zpravodajských činitelů Společenství, předseda dozorčí komise ze Sněmovny reprezentantů, James Comer, a předseda jejího soudního výboru, Jim Jordan poslal dopis CIA, v němž ji obvinil zablokoval federální vyšetřování syna prezidenta díky svědectví informátora poté, co informoval, že agentura v roce 2021 zabránila vyšetřovatelé ministerstva spravedlnosti a Internal Revenue Service (IRS) vyslechnout spolupracovníka Huntera Bidena.

Další podrobnosti o špinavostech CIA najdete ve francouzském textu na <https://cf2r.org/wp-content/uploads/2024/06/RR32-CIA-Ukraine.pdf>.

Trumpova odpověď těm z CIA

Trump pověřil bývalého texaského kongresmana Johna Ratcliffa, aby vedl CIA. Ratcliffe zastupoval texaský 4. kongresový obvod, dokud si ho Trump v roce 2020 nevybral do funkce ředitele národních zpravodajských služeb. Od ledna 2025 je Trump opět a plánuje nominovat Ratcliffa na post ředitele Ústřední zpravodajské služby, oznámil přechodný tým Trump-Vance. Tím bude mít Trump šanci vypořádat si účty s těmi v CIA, kteří proti němu vyráběli fámy. (www.texastribune.org/2024/11/12/donald-trump-texan-john-ratcliffe-CIA/)

"John Ratcliffe byl vždy bojovníkem za pravdu a čestnost u americké veřejnosti," uvedl Trump v prohlášení. "Bude nebojácným bojovníkem za ústavní práva všech Američanů, přičemž zajistí nejvyšší úroveň národní bezpečnosti a MÍR PROSTŘEDNICTVÍM SÍLY." Republikány ovládaný Senát bude muset potvrdit Ratcliffovu nominaci, až se Trump ujme úřadu. Pokud to potvrdí, Ratcliffe by se stal první osobou, která vedla jak CIA, tak národní zpravodajskou službu. Ředitel CIA řídí aktivity agentury – včetně shromažďování zpravodajských informací, analýzy zahraničních hrozeb a tajných akcí – a zodpovídá se řediteli národní zpravodajské služby, který dohlíží na širší americkou zpravodajskou komunitu.

Ratcliffe si získal pověst jednoho z Trumpových nejvěrnějších spojenců, obhajoval prezidenta během slyšení o impeachmentu, pomáhal prosazovat vyšetřování Huntera Bidena a proslavil se tím, že během slyšení v Kongresu spílal bývalému zvláštnímu vyšetřovateli Robertu Muellerovi.

V červnu 2022 výbor Sněmovny reprezentantů USA vyšetřující události, které vedly k útoku na Kapitol USA 6. ledna 2021, odhalil, že Ratcliffe varoval zaměstnance Bílého domu před snahami o zvrácení voleb v roce 2020 před možným povstáním.

Pokud se Ratcliffe skutečně stane ředitelem CIA, čeho se někteří političtí spekulanti obávali, pravděpodobně nastane.

Nedávno se vyjádřil Harry Litman, bývalý úředník ministerstva spravedlnosti: "... jeho touha po pomstě vůči těm, které považuje za své současné protivníky, je velmi reálná a není důvod si myslet, že by ho odradily právní finesy."

Trump není přítelem Ruska

Rusko si nemůže dělat žádné iluze o budoucím rozhodování Trumpa, protože vše podřizuje tomu, aby byl chválen a prosadil co chce, tedy posílil ekonomické a výrobní možnosti USA na úkor všech.

Typické je, že Trump nechal bombardovat Sýrii na začátku svého mandátu v reakci na provokaci chemickými zbraněmi pod falešnou vlajkou. Chemický útok na civilisty ze strany povstalců byl připisován syrské vládě, aby to vyvolalo americkou reakci. Vládní jednotky byly na postupu, žádná extrémní útok proti nikomu nepotřebovaly. Barack Obama v roce 2013 odmítl reagovat.

Dalším trumpovským útokem byly sankce, které Trump uvalil na plynovod Nord Stream II, motivované jeho snahou ukrást evropský energetický trh z Ruska pro americké producenty. Trump neudělal nic, aby povzbudil Francii, Německo a Ukrajinu k plnění svých závazků vyplývajících z minských dohod o vyřešení konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskem podporujícím separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východní Ukrajině.

Bidenovo funkční období bylo pro bilaterální vztahy mnohem horší, ale nezačalo to tak. Biden a Putin se setkali v Ženevě v červnu 2021, krátce poté, co americký vůdce zrušil Trumpovy sankce na Nord Stream II, načež Putin v odpovědi na otázku o nich veřejně hájil kognitivní stav (že není chodící mrtvolou) svého amerického protějšku.

Ale protirusští jestřábi "hlubokého státu" nakonec upřednostnili zadržování Ruska před Čínou, což udržovalo americké bezpečnostní dilema v Evropě. Putinovy žádosti o bezpečnostní záruky z prosince 2021 byly zamítnuty, což uvedlo do pohybu události, které vedly k jeho rozhodnutí zahájit v únoru 2022 svou "speciální vojenskou operaci" na Ukrajině.

Události, které následovaly, zcela změnilly povahu rusko-amerických vztahů. Až se Trump vrátí do úřadu, zdědí mnohem složitější situaci, než tomu bylo během jeho prvního funkčního období.

Precedens vytvořený jeho neschopností zabránit protiruským jestřábům "hlubokého státu" v rozvrácení jeho plánovaného sblížení nevěstí nic dobrého pro jeho možné druhé funkční období. Protirusští militanti dosáhli mnohem větší moci nad tvorbou politiky ve všech záležitostech souvisejících s Ruskem.

V ruských médiích se objevily úvahy: Obavy Ruska, že v případě Trumpova vítězství by mohlo dojít k velké provokaci a eskalaci ukrajinského konfliktu, ať už před nebo po jeho nástupu do funkce, vysvětlují, proč Putin podpořil Bidena a poté Kamalu Harrisovou.

Putinova relativní podpora Bidena a poté Harrisové nebyla součástí nějakého "mistrovského plánu", ale spíše preferováním vypořádat se s ďábly, které už zná, než návratu k Trumpově impulzivní nejistotě.

Putin vsadil svou reputaci na to, že přinejmenším získá kontrolu nad všemi čtyřmi bývalými ukrajinskými regiony, které si nyní Rusko nárokuje, takže se bude velmi zdráhat zmrazit konflikt dříve, než to bude zajištěno na bojišti.

Hrůza ze Zlobra po deseti dnech

Pokud 6. a 7. 11. 2024 většina mediálních informací o vítězství Trumpa bylo o překvapení a strachu, že zlý obr čili zlobr požívá svobodu a naději Ameriky. Zhruba kolem 17.11. a v dalších dnech byla již hrůza ze zlobra Trumpa sofistikovanejší.

Velmi milý byl titulek „Za Trumpovým vítězstvím stojí něco děsivějšího než rostoucí náklady“ ve Washington Post (www.washingtonpost.com/opinions/2024/11/19/economy-trump-victory/).

Prý důležitou otázkou je, jak mohl Donald Trump vyhrát. „Malátnost nad cenovou hladinou nemůže vysvětlit znovuzvolení pravděpodobně jednoho z nejvíce destabilizujících politiků, jaké svět zažil od konce druhé světové války. ... Už podruhé si více či méně polovina amerických voličů zvolila člověka, který slibuje, že svrhne liberální světový řád – že odstraní demokratické instituce, hodnoty a normy, pošlape lidská práva, vyhodí ekonomiku do povětří – a že ohne národ a svět podle své vůle. Zatímco voličům by se to v roce 2016 dalo odpustit s tím, že plně nerozuměli tomu, o čem Trump mluví, letos dobře věděli, co dělají...“, plakal autor stati Eduardo Porter.

V názorovém článku v prestižním Washington Post jde jenom o chuchvalec hekání. Jediné, co lze z článku pochopit, je, že Trump „Američanům umožnil vyjádřit hluboké nepřátelství nejen vůči hospodářské politice a jejím důsledkům, ale také vůči celé tapiserii moderní společnosti... analýza nesmí opomenout to, co 5. listopad (den voleb) odhalil široce založené znechucení.

To signalizuje chaos v uvažování antitrumpistů čili pseudoliberálů v USA.

Proroctví o nebezpečí politické hegemonie a Trumpovi

O Trumpovi se říká mnoho oslavného i hnusného. Např. Harry Litman, bývalý úředník ministerstva spravedlnosti zakňučel: "Je nevyzpytatelný a má pozornost jako sedmileté dítě.“ Je nebezpečný, protože se mu přičítá izolacionismus atp.

Zajímavý je ale netradiční pohled na Trumpa jako oběť. V článku „Zelený drak a jeho agónie“ uvedl 1. února 2024 Alexander Dugin svůj pohled na mezinárodní politiku (<https://www.thepostil.com/the-green-dragon-and-its-agony/>).

Napsal: „... Západ, který na jeden historický okamžik získal zdání jediné planetární nadvlády (po rozpadu SSSR), nebyl schopen uvést své vedení do praxe, v důsledku čehož se začaly prosazovat nové suverénní póly – Rusko a Čína. Další póly jsou na cestě – Indie, islámská civilizace, Afrika a Latinská Amerika. Celkem existuje sedm mocenských center, včetně Západu. Šest z nich se sjednotilo v BRICS a začínají budovat multipolární řád.

Západ nadále lpí na své hegemonii a útočí na nejnebezpečnější protivníky své dominance – Rusko, Čínu a islámský svět. To nezačalo dnes, ale spíše na samém počátku roku 2000.

Současný kontrast politické mapy světa se však v posledních letech konečně dostal do centra

pozornosti – a to zejména po zahájení speciální vojenské operace (SMO) na Ukrajině. SMO byla první horkou válkou multipolárního světa proti unipolárnímu světu.

Předtím – zejména během prvního funkčního období prezidenta Trumpa a kvůli vzestupu populismu v Evropě – se zdálo, že se přímému střetu vyhneme, že Západ mírumilovně přijme multipolaritu a pokusí se znovu získat své právoplatné místo v postglobalizovaném světovém řádu. To je to, co měl Trump na mysli, když volal po vysoušení globalistické bažiny v samotných USA.

Pak se ale bažině podařilo vysát samotného Trumpa a v období nejbažinatějšího prezidenta Bidena rozpoutat krvavý konflikt na Ukrajině, vrhnout všechny síly kolektivního Západu proti Rusku jako nejdůležitějšímu pólu multipolárního světa...“

V tomto textu se Dugin snažil definovat vizi roku 2024 a popsal svou vizi úpadku Západu: „... Na samotném Západě krize narůstá zrychleným tempem. USA čekají letos volby, v nichž budou globalisté čelit silné vlně republikánů.

EU je v úpadku a opět se zvedá vlna populistů – levicových i pravicových – namířených proti elitám, proti liberalismu...

... Takoví levičáci jsou v první řadě nepřáteli globálního kapitálu – na rozdíl od Sorosem koupených pseudolevičáků, kteří primárně obhajují LGBT, ukrajinský nacismus, genocidu v Gaze a nekontrolovanou migraci a zoufale bojují proti ruskému vlivu, Putinovi a Rusku obecně.

Je tu také pravicová složka – ošuntělá, ale v mnoha evropských zemích představující druhou nejdůležitější politickou sílu. Například Marine Le Penová ve Francii. V Německu nabývá na síle Alternativa pro Německo. V Itálii se pravicová polovina společnosti navzdory liberální slabosti premiérky Giorgi Meloniové nikam neposunula. Veškerý pravicový populismus je takový, jaký byl.

Ale je tu globalistický Západ, který se snaží vydávat za celý "Západ". A pak jsou tu antiglobalizační pravičáci a levičáci, stejně jako obrovská vrstva lidí ze Západu, kteří tvoří "mlčící většinu". To je ta nejdůležitější věc – průměrný Evropan nerozumí politice vůbec ničemu. Obyčejní Evropané a Američané prostě nemohou držet krok s požadavky na změnu pohlaví, násilnou kastraci svých malých synů, ženit se s kozami, přivádět a krmit více migrantů, jíst šváby, odříkávat Gretě Thunbergové modlitby před spaním a proklínat Rusy. Obyčejný člověk Západu, maloměšťák je hlavním pilířem multipolárního světa. Je jádrem skutečného Západu, nikoli zlověstnou parodií, ve kterou z něj globalistické liberální elity udělaly on.

Je velmi pravděpodobné, že v roce 2024 se všechny tyto zlomové linie – války a revoluce, konflikty a povstání, vlny teroristických útoků a nová území genocidy – promění v něco rozsáhlého. Sestupný proud unipolárního světa již ustupuje rostoucímu multipolárnímu světu. A je to nevyhnutelné.

Drak globalismu je smrtelně raněn. Víme však, jak nebezpečná je agónie zraněného draka. Globální elita Západu je šílená. Existuje mnoho důvodů se domnívat, že rok 2024 bude něco hrozného. Jsme na dosah ruky od globální světové války. Na všech frontách. Pokud se tomu nelze vyhnout, nezůstává nic jiného, než to vyhrát.

Je nutné draka skoncovat, aby se lidstvo a samotný Západ, který je jeho první obětí, osvobodil od jeho zlého kouzla.“

V tomto Duginově textu v čistě ideologické rovině je v pojetí konzervativního pravoslavného pohledu Dugina Trump možná menším zlem, než dosavadní západní politické reprezentace. Budiž to pro nás varování.

V dnešní době, v až hysterickém souboji různých politických „-ismů“, netypicky hyperaktivní Trump, se vymyká z klasických definic a hodnotících škál. Bude potřeba k němu přistupovat na základě jeho pragmatických kroků. Trump je teoreticky schopen mnohého.

Ale toho jsou schopni všichni, ale většinou to dělají postupně, potichu. Také se tomu říká politika.

Trump není proti militarizaci budoucnosti, naopak

Že chce Trump ukončit co nejrychleji válku na Ukrajině není mírová snaha, ale jenom tím chce snížit náklady armády na zbytečnou válku, která již USA nemůže nic pozitivního přinést. Vojáci mají z Trumpa obavy, pokud jsou ve vysokých pozicích a jde jim o tučnou kariéru, ale váleční štváči čili experti, se docela na Trumpa těší.

Dávají to znát na militaristických stránkách vydávaných společností Breaking Defense.

Válečnický vesmír má zelenou

Např. 14. 11. 2024 na stránkách Breaking Defense vyšel článek „Mohl by Trump zřídit Vesmírnou národní gardu? Úředníci a odborníci říkají, že je to pravděpodobné“.

Clayton Swope, zástupce ředitele Projektů letecké bezpečnosti v Centru pro strategická a mezinárodní studia, řekl, že existují "docela dobré šance na vesmírnou národní gardu", i když její schválení Kongresem "možná bude muset počkat na legislativní cyklus". Dodal však, že s republikány, kteří brzy ovládnou Sněmovnu reprezentantů a Senát, je "těžké předvídat nějaké kongresové bariéry".

Jeden představitel gardy souhlasil a poznamenal, že Trump ve svém vítězném projevu slíbil, že dodrží své předvolební sliby.

Trump, který během svého prvního funkčního období založil Vesmírné síly, řekl v srpnu Asociaci národní gardy, že nadešel čas pro vesmírnou národní gardu. "Jako prezident podepíšu historickou legislativu o vytvoření vesmírné národní gardy," řekl tehdy.

Vesmírné síly jsou vysoce odborná organizace zabývající se militarizací vesmírného prostoru. Mít vesmírnou národní gardu znamená mít velké hnízdo pro podporu aktivních vesmírných sil.

Od nejistoty ke kšeftům

V článku „Trumpova administrativa přinese "nejistotu" a příležitosti pro obranný průmysl: Analytici“ z listopadu se píše:

„...Pokud jde o Trumpa, máme širokou škálu nejistoty," řekl před volbami Todd Harrison, expert na obranné rozpočty z American Enterprise Institute. "Za Trumpa bychom mohli vidět obrovský posun ve strategii, aby se stala mnohem více izolacionistickou, což by mohlo skončit velkými změnami v obranném rozpočtu a drastickou proměnou struktury sil... Složení Kongresu, a zejména složení Sněmovny, si myslím, že bude mít pro budoucnost obranného rozpočtu mnohem větší význam než to, kdo bude prezidentem..."

Roman Schweizer, obranný analytik společnosti TD Cowen, uvedl, že Trumpův Pentagon je pravděpodobně pozitivně pro startupy v oblasti vesmíru, stavby lodí, podporu protiraketové obrany a obrany.

Nedávné veřejné komentáře vedoucích pracovníků v oboru naznačují, že jsou přesvědčeni, že signál poptávky po jejich produktech zůstane silný.

Trump chce vybudovat „velký protiraketový štít Iron Dome nad celou naší zemí". Během kampaně Trump tato prohlášení opakoval. Tím připravil půdu pro větší investice do protiraketové obrany.

Během závěrečného předvolebního shromáždění v Madison Square Garden Trump řekl, že posílí a zmodernizuje armádu, a zopakoval staré tvrzení z roku 2020, že "naši armádu zcela přebudoval".

Ale Harrison řekl, že tyto komentáře jsou poněkud protichůdné, takže není jasné, kolik finančních prostředků na obranu je podle Trumpa skutečně potřeba.

Dále článek uvádí:

„Zatímco Trumpovo první funkční období přineslo Pentagonu rostoucí rozpočty a obnovené zaměření na Čínu, Trump sám měl někdy bouřlivý vliv na ministerstvo, s momenty, které zahrnovaly osobní zapojení se do vyjednávání o kontraktech na F-35 a ... a jednostranný slib snížit rozpočet na obranu, jen aby po setkání s klíčovými představiteli obrany změnil kurz a rozpočet posílil.

... Roman Schweizer, obranný analytik společnosti TD Cowen byl ještě před volbami optimistický ohledně investic do obrany za Trumpova prezidentství a charakterizoval republikánskou platformu jako "velmi podporující obranu".

Dodal, že prominentní republikáni v Kongresu a v administrativě by pravděpodobně podpořili zvýšení základního rozpočtu, i když by mohlo být méně pravděpodobné, že schválí dodatečné výdaje, jako je zákon o zahraniční pomoci schválený v roce 2023 na jaře, který schválil dodatečné finanční prostředky pro Ukrajinu, Izrael, Tchaj-wan a klíčové priority americké obranné průmyslové základny.

Pro podnikatelské lobby je jedno jaký prezident bude u moci. Důležité pro ně je kdo bude natolik pitomý, že ještě zvýší jejich válečnické zisk.

Proto v článku bylo přímo napsáno: „...Před volbami Schweizer řekl, že nejlepším scénářem pro dodavatele obrany je vítězství Harrisové spolu s demokratickou Sněmovnou reprezentantů a republikánským Senátem. Tato permutace toho, co nazval "kongresovou Rubikovou kostkou", spojuje Harrisové pravděpodobnou podporu Ukrajině a Izraeli s pro-obranným Senátem a – co je nejdůležitější – Sněmovnou, kde by krajně pravicový Freedom Caucus měl jen malou moc zmařit vojenskou pomoc pro dodatečné výdaje, řekl...“

To je malá ochutnávka z varování publicisty Františka Ročka na Prvních zprávách, že nelze podléhat iluzi, že bude lépe. <https://www.prvnizpravy.cz/zpravy/politika/rocek-za-trumpalepe-nebude-zbrojeni-a-hysterie-nepominou/>

Závěr bez závěru

Závěr nemůže být žádný. Trump teprve vytváří vládu. Její složení nemusí být definitivní. Z hlediska zahraniční politiky nebude Trumpův nástup k moci v krátkodobém horizontu pozitivní.

V dlouhodobém horizontu to nikdo neví, ani Trump. Bohužel, v tuto chvíli jsou USA mocnější než Čína a Rusko proto, že kontrolují globální systém. Ten zahrnuje několik aspektů: obchodní pravidla kontrolující finanční systémy; Obchodování je posuzováno podle toho, co je dobré a co špatné pro USA; mezinárodní organizace mají základní pravidla a rozdělení moci výhodné pro USA.

Nepřátelé USA, tedy i ruská a čínská ekonomika, je na tomto systému závislá. Zlobivý stát čili zlobivá ekonomika bude z tohoto trhu vyřazena, bude mít problémy s prodejem své produkce a ekonomickým cyklem. Je to systém, na který USA spoléhají při vykořisťování celého světa. Trump bude náchylný k chybám více než předtím Biden či Obama, a nechtěně poskytne trhliny a deformace amerického systému. Vytvoří více možností jak se odtrhnout od systému nebo oslabit jeho vliv.

Z tohoto pohledu je ruská speciální vojenská operace vyvolaná cílenými americkými provokacemi na Ukrajině, šokem pro systém, ale Trump ho může urychlit svými přešlapy většími než za Bidena. Může poničit původní americký systém, což bude pro mezinárodní obchod velmi přínosné.

Tyto obavy (naděje) mají nejen odpůrci americké zahraniční politiky, ale i američtí tzv. demokratičtí proroci. Proto v New York Times 24. 11. 2024 vyšel článek „Trumpův kabinet: Mnoho ideologií za závojem Amerika na prvním místě". Pojednává o tom, že jedna frakce potenciálních vládních kandidátů se zdá být zaměřena na pomstu, další se zaměřuje na uklidnění trhů a třetí na neúnavné – možná beznadějně – snižování počtu lidí a rozpočtů ve státním systému.

„Existuje tým pomsty, vedený potenciálními kandidáty s instrukcemi roztrhat ministerstvo spravedlnosti, zpravodajské služby a ministerstvo obrany, a pronásledovat takzvaný hluboký stát a každého, kdo se podílel na stíhání Mr. Trumpa.

Existuje tým pro uklidnění trhů, o kterém Trump doufá, že jej povede Scott Bessent, miliardář z Wall Street, kterého si Trump vybral za ministra financí. Bessent může povídat o deregulaci a nižších daních, ale pravděpodobně by se pokusil zajistit, aby nejextrémnější řešení Trumpa, jako jsou cla na zahraniční zboží vyvolávající inflaci, neukončila povolební nárůst akciového trhu.

A pak je tu vládní zmenšovací tým v čele s Elonem Muskem a Vivekem Ramaswamym, jehož cíle jsou, mírně řečeno, divoce ambiciózní. Chtějí odstranit podle Muska „nejméně“ 2 biliony dolarů z ročního federálního rozpočtu, což je číslo, které přesahuje roční náklady na platy každého federálního zaměstnance. (Pro záznam, celkový federální rozpočet ve fiskálním roce 2024 činil 6,75 bilionu dolarů.)

Jak se tyto mise propojí a kde se střetnou, je jednou z největších neznámých nastupující administrativy...“ Tolik New York Times.

Je konec listopadu 2024, čas mezinárodního politického chaosu. Nikdo si nedovolí spekulovat co bude za čtvrt roku. Tak smutná je současná jistota.

Obsah

Úvod	1
Zapůsobila legenda?	1
Legenda jako akcelérátor politického šílenství	3
Trump a civilizační válka	5
Příběh 2.0. ekonomického fašisty Lighthizera	7
Zlobr a pohádková slavnost jmenování státních jezinek	8
Prezidenti zavedli demokratický fašismus	10
Obamovo prezidentství	11
Trumpova léta.....	12
Naše budoucnost.....	13
Zlobrův politický comeback vyvolává v Evropě nové obavy.....	13
Ukrajinská bažina a Trumpovy politické gumáky.....	15
Wall Street Journal o ukončení konfliktu na Ukrajině	18
Biden se snaží podpořit zabíjení na východní frontě.....	19
Podminovali pověst USA.....	20
Bidenovská zbrojní ofenzíva je až hysterická.....	21
Mírový hlavolam ve stádiu uvažování bez výsledku	23
Co mohou evropští idioti zaplatit?	23
Trump a Rusko v širších souvislostech a kamarádi z CIA	25
Lhaní na ochranu klanu Bidenů	27
Trumpova odpověď těm z CIA	27
Trump není přítelem Ruska	28
Hrůza ze Zlobra po deseti dnech	29
Prorocství o nebezpečí politické hegemonie a Trumpovi	29
Trump není proti militarizaci budoucnosti, naopak.....	31
Od nejistoty ke kšeftům.....	31
Závěr bez závěru	32

